

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a cincea extinsă)

din 23 noiembrie 2006*

Ter Lembeek International NV
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Ajutoare de stat – Ajutoare în favoarea grupului belgian Beaulieu – Anularea datoriei”

În cauza T-217/02,

Ter Lembeek International NV, cu sediul în Wielsbeke (Belgia), reprezentată de J.-P. Vande Maele, F. Wijckmans și F. Tuytschaever, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii G. Rozet și H. van Vliet, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect anularea articolelor 1 și 2 din Decizia 2002/825/EC a Comisiei din 24 aprilie 2002 privind ajutorul de stat aplicat de Belgia în favoarea grupului Beaulieu (Ter Lembeek International) (JO L 296, p. 60),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera a cincea extinsă),

compus din domnul M. Vilaras, președinte, doamna M. E. Martins Ribeiro, domnii F. Dehousse, D. Šváby și doamna K. Jürimäe, judecători,

grefier: domnul J. Plingers, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 21 februarie 2006,

* Limba de procedură: olandeza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

Reglementare comunitară

1 Articolul 87 alineatul (1) din Tratatul CE prevede:

„Cu excepția derogărilor prevăzute de prezentul tratat, sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau a producerii anumitor bunuri, în măsura în care acestea afectează schimburile comerciale dintre statele membre.

2 În conformitate cu articolul 88 din Tratatul CE:

„1. Comisia, împreună cu statele membre, verifică permanent regimurile ajutoarelor existente în aceste state. Comisia propune acestora măsurile utile cerute de dezvoltarea treptată sau de funcționarea pieței comune.

2. „În cazul în care, după ce părților în cauză li s-a solicitat să-și prezinte observațiile, Comisia constată că ajutorul acordat de un stat sau prin intermediul resurselor de stat nu este compatibil cu piața comună în conformitate cu articolul 87 sau că acest ajutor este utilizat în mod abuziv, aceasta hotărăște desființarea sau modificarea ajutorului de către statul în cauză în termenul stabilit de Comisie.

În cazul în care statul în cauză nu se conformează deciziei în termenul stabilit, Comisia sau orice alt stat interesat poate sesiza direct Curtea de Justiție, prin derogare de la articolele 226 și 227.

La cererea unui stat membru, Consiliul, hotărând în unanimitate, poate decide că un ajutor acordat sau care urmează să fie acordat de acest stat trebuie să fie considerat compatibil cu piața comună, prin derogare de la dispozițiile articolului 87 sau de la regulamentele prevăzute la articolul 89, în cazul în care o astfel de decizie este justificată de împrejurări excepționale. În cazul în care, în legătură cu acest ajutor, Comisia a deschis procedura prevăzută la primul paragraf din prezentul alineat, cererea adresată Consiliului de statul în cauză va avea ca efect suspendarea procedurii menționate până când Consiliul se pronunță asupra acesteia.

Cu toate acestea, în cazul în care Consiliul nu se pronunță în termen de trei luni de la formularea cererii, Comisia hotărăște.

3. Comisia este informată în timp pentru a-și prezenta observațiile cu privire la proiectele care urmăresc să instituie sau să modifice ajutoarele. În cazul în care apreciază că un

proiect nu este compatibil cu piața comună în conformitate cu dispozițiile articolului 87, Comisia deschide fără întârziere procedura prevăzută la alineatul precedent. Înainte de pronunțarea unei decizii finale, statul membru în cauză nu poate pune în aplicare măsurile preconizate”.

3 Articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 659/1999 din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88] din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ed. specială 08/vol. 1, p. 41), intitulat „Decizii ale Comisiei de închidere a procedurii oficiale de investigare”, prevede:

„1. Fără a aduce atingere articolului 8, procedura oficială de investigare se închide printr-o decizie, în conformitate cu alineatele (2) – (5) din prezentul articol.

2. În situația în care Comisia constată că măsura notificată, dacă este cazul în urma modificărilor efectuate de statul membru în cauză, nu constituie ajutor de stat, acest fapt se consemnează printr-o decizie.

3. În situația în care Comisia constată, dacă este cazul în urma modificărilor efectuate de statul membru în cauză, că au fost eliminate îndoielile privind compatibilitatea măsurii notificate cu piața comună, aceasta decide că ajutorul este compatibil cu piața comună (denumită în continuare „decizie pozitivă”). Decizia precizează excepția aplicată în baza tratatului.

4. Comisia poate preciza într-o decizie pozitivă condițiile pe care trebuie să le îndeplinească un ajutor pentru a fi considerat compatibil cu piața comună și poate impune obligații pentru a permite monitorizarea respectării deciziei (denumită în continuare „decizie condiționată”).

5. În cazul în care constată că ajutorul notificat nu este compatibil cu piața comună, Comisia decide că acesta nu va fi acordat (denumit în continuare „decizie negativă”).

6. Deciziile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) și (5) se adoptă de îndată ce îndoielile menționate la articolul 4 alineatul (4) au fost eliminate. Comisia adoptă o decizie în termen de 18 luni de la deschiderea procedurii. Termenul poate fi prelungit prin acordul comun între Comisie și statul membru în cauză.

7. După expirarea termenului prevăzut la alineatul (6), la cererea statului membru, Comisia adoptă o decizie în termen de două luni pe baza informațiilor care i-au fost puse la dispoziție. Dacă este cazul, în lipsa unor informații suficiente pentru a stabili compatibilitatea, Comisia adoptă o decizie negativă.”

4 Articolul 13 din Regulamentul nr. 659/1999, intitulat „Decizii ale Comisiei”, prevede:

„1. În urma examinării unui eventual ajutor ilegal, se adoptă o decizie în temeiul articolului 4 alineatul (2), (3) sau (4). În cazul unei decizii de deschidere a procedurii oficiale de investigare, procedura se încheie printr-o decizie în temeiul articolului 7. În cazul în care un stat membru nu respectă un ordin de furnizare a informațiilor, decizia se adoptă pe baza informațiilor disponibile.

2. În cazul unui eventual ajutor ilegal și fără a se aduce atingere articolului 11 alineatul (2), Comisia nu este obligată să respecte termenul prevăzut la articolul 4 alineatul (5) și la articolul 7 alineatele (6) și (7).

3. Articolul 9 se aplică *mutatis mutandis*.”

5 Articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999, care se referă la recuperarea ajutorului, precizează:

„1. Atunci când adoptă decizii negative în cazuri de ajutor ilegal, Comisia decide ca statul membru în cauză să ia toate măsurile necesare pentru recuperarea ajutorului de la beneficiar (denumită în continuare „decizie de recuperare”). Comisia nu solicită recuperarea ajutorului în cazul în care aceasta ar contraveni unui principiu general de drept comunitar.

2. Ajutorul care urmează să fie recuperat în temeiul unei decizii de recuperare include dobânda calculată pe baza unei rate adecvate fixate de Comisie. Dobânda se datorează de la data la care ajutorul ilegal a fost pus la dispoziția beneficiarului până la data recuperării sale.

3. Fără a aduce atingere unei ordonanțe emise de Curtea de Justiție a Comunităților Europene în temeiul articolului [242] din tratat, recuperarea se efectuează fără întârziere și în conformitate cu procedurile legislației naționale a statului membru în cauză, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei. În acest scop și în eventualitatea unei proceduri derulate în fața instanțelor naționale, statele membre în cauză parcurg toate etapele necesare permise de legislațiile naționale respective, inclusiv măsuri provizorii, fără a aduce atingere dreptului comunitar.”

Reglementarea națională

6 Decretul regal din 7 mai 1985 privind emisiunea de acțiuni preferențiale fără drept de vot de către societățile pe acțiuni din sectoarele naționale (*Moniteur belge* din 11 mai 1985, p. 6873, denumit în continuare „Decretul regal din 1985”), prevede la articolul 1:

„Societățile pe acțiuni din [anumite sectoare] pot, în condițiile specificate în prezentul decret, să emită acțiuni reprezentând capitalul acestora fără drept de vot, denumite în continuare «acțiuni preferențiale fără drept de vot»”.

7 Articolul 2 din Decretul regal din 1985 prevede, în special, că Société nationale pour la restructuration des secteurs nationaux (denumită în continuare „SNRSN”) poate subscrie astfel de acțiuni preferențiale fără drept de vot.

8 Articolul 3 din Decretul regal din 1985 prevede:

„Fără a aduce atingere cerințelor prevăzute de prezentul decret, regulile de emisiune de acțiuni preferențiale fără drept de vot, condițiile și modalitățile, precum și drepturile aferente acestor acțiuni fac obiectul unei convenții încheiate între societatea emitentă și persoanele juridice prevăzute la articolul 2 care subscriu aceste acțiuni și sunt înscrise în

statutul societății emitente. Convenția precizează, de asemenea, în ce condiții pot fi cumpărate de societatea emitentă sau achiziționate de terți acțiunile preferențiale fără drept de vot. Prețul nu poate fi mai mic de 80 % din prețul de emisiune.

Convenția menționată la primul paragraf trebuie aprobată în prealabil de ministrul finanțelor, de ministrul afacerilor economice și de ministrul bugetului.”

9 Articolul 4 din Decretul regal din 1985 prevede:

„Emisiunea de acțiuni preferențiale fără drept de vot se supune următoarelor condiții:

- 1) acțiunile preferențiale fără drept de vot sunt și rămân nominale;
- 2) acestea nu pot reprezenta mai mult de 49 % din capitalul subscris;
- 3) în cazul repartizării beneficiilor, acțiunile dau dreptul, fără a aduce atingere vreunei dispoziții contrare din statut [...], la un dividend preferențial de 2 % din prețul de emisiune vărsat efectiv;
- 4) acțiunile sunt, fără a ține seama de vreo dispoziție contrară din statut, preferențiale în ceea ce privește rambursarea capitalului, fără a aduce atingere dreptului care le poate fi acordat prin statut în distribuirea surplusului din lichidare.

[...]”

Fapte aflate la originea litigiului

Grupul Verlipack și grupul Beaulieu

10 Grupul Verlipack a fost, până la declararea falimentului care s-a produs la 18 ianuarie 1999, cel mai mare producător belgian de sticlă vidată de ambalaj, cu o cotă de piață de 20 % în Belgia și de 2 % în Uniunea Europeană. Avea 735 de persoane angajate în uzinele sale din Ghlin, Jumet și Mol (Belgia).

11 Grupul Beaulieu, care reprezintă numele unui holding belgian de societăți active pe piața de covoare și fibre sintetice, este al doilea producător de covoare din lume și, de departe, primul producător european. Grupul este condus de societatea holding Ter Lembeek International NV.

Perioada anterioară intrării grupului Beaulieu în acționariatul grupului Verlipack: Convenția din 30 aprilie 1985 între grupul De Backer (Adsum) și SNRSN

12 În 1985, Verlipack a dat faliment și activele sale, evaluate la suma de 410 milioane de franci belgieni (BEF) au fost preluate de SA Adsum, o societate din grupul De Backer, care nu are nicio legătură cu reclamanta.

13 În temeiul Convenției din 30 aprilie 1985, Adsum a injectat aceste active în trei noi companii, NV Verlipack Mol, SA Verlipack Jumet și SA Verlipack Ghlin, în capitalul

căroră intra, de asemenea, SNRSN până la suma de 620 020 000 BEF. Aceasta din urmă primea în schimb pentru contribuția sa la capitalul social acțiuni denumite „de categoria B”, fără drept de vot și cu o valoare nominală de 10 000 BEF fiecare și, în schimb pentru contribuția sa în afara capitalului social, certificate de participație denumite „de categoria a II-a”. În 1985, SNRSN deținea o participație de 49 % din capitalul grupului corespunzând doar acțiunilor de categoria B [articolul (3) punctul 1 litera a) din Convenția din 30 aprilie 1985]. Această participație a primit aprobarea Comisiei.

14 În conformitate cu o lege specială din 15 ianuarie 1989, Regiunea valonă a dobândit acțiuni fără drept de vot pentru uzinele Ghlin și Jumet, care sunt situate în interiorul teritoriului său lingvistic, iar Regiunea flamandă pentru uzina Mol.

15 Convenția din 30 aprilie 1985 prevedea la articolul 10:

„Adsum dorește să convingă societățile să convină cu [SNRSN] anual, prima dată la cinci ani după încheierea prezentei convenții, o ofertă de cumpărare pentru cel puțin 10 % din acțiunile de categoria B și 10 % din certificatele de participație de categoria I, în măsura în care beneficiile reportate și rezervele disponibile societăților o permit.

Prețul de cumpărare va fi egal cu valoarea nominală a acestor acțiuni și va fi de 10 000 BEF pentru un certificat de participație de categoria I.

În lipsa unor astfel de acorduri între societăți și [SNRSN], Adsum va efectua în orice caz obligațiile prevăzute la prezentul articol.”

16 Această convenție prevedea, de asemenea, la articolul 11:

„Adsum se angajează să acorde fiecăreia dintre societăți o opțiune de cumpărare pentru acțiunile de categoria B și certificatele de participație de categoria I. În acest scop, se angajează să încheie cu fiecare dintre ele o convenție care reproduce conținutul anexei 1 la prezenta convenție.

17 Articolul 14 al doilea paragraf din Convenția din 30 aprilie 1985 preciza:

„În măsura în care cesionarea de către Adsum a acțiunilor pe care le deține în societăți ar provoca o schimbare în controlul și/sau conducerea societăților, o astfel de cesiune necesită acordul [SNRSN].”

18 Articolul 16 din Convenția din 30 aprilie 1985 prevedea:

„Statutele societăților [Verlipack] se modifică pentru a ține seama de dispozițiile prezentei convenții.”

19 Reclamanta precizează, fără a fi contrazisă în această privință de Comisie, că nu a fost implicată în elaborarea Convenției din 30 aprilie 1985, deoarece nu era acționar al societăților Verlipack în acel moment, contrar față de ceea ce este menționat la considerentul 7 al Deciziei 2002/825/CE privind ajutorul de stat aplicat de Belgia în

favoarea grupului Beaulieu (Ter Lembeek International) (JO L 296, p. 60, denumită în continuare „decizia atacată”).

Intrarea grupului Beaulieu în acționariatul grupului Verlipack și Actul adițional din 18 noiembrie 1987 la Convenția din 30 aprilie 1985

20 În cursul perioadei 1985–1987, Adsum a cedat participațiile (51 %) de la trei societăți Verlipack uneia din filialele sale, Imcour NV, care a aderat la Convenția din 30 aprilie 1985 și care a fost lichidată la 25 iunie 1987 pentru a fi scindată în trei societăți, și anume Imcour Holding NV, Imcour Lease NV și Patrimcour NV. Acțiunile de la societățile Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin și Verlipack Mol au intrat în patrimoniul Imcour Holding.

21 În momentul scindării Imcour în 1987, grupul Beaulieu a cumpărat de la grupul De Backer acțiunile Imcour Holding pentru prețul de 425 milioane BEF și a devenit astfel proprietar indirect al societăților Verlipack Jumet, Verlipack Ghlin și Verlipack Mol.

22 În plus, prin Actul adițional din 18 noiembrie 1987 la Convenția din 30 aprilie 1985 și în conformitate cu articolul 14 al doilea paragraf din Convenția din 30 aprilie 1985, SNRSN a aprobat cesiunea (indirectă) a celor trei societăți Verlipack către grupul Beaulieu, cu condiția ca Imcour Holding și domnul De Clerck să adere la Convenția din 30 aprilie 1985. SNRSN a cerut, de asemenea, ca grupul Beaulieu să se angajeze să mențină cele trei societăți Verlipack în activitate pentru încă doi ani. Această act adițional a fost semnat de toate părțile în cauză, și anume Adsum, SNRSN, Imcour Holding, domnul De Clerck și domnul De Backer.

23 Potrivit articolului 3 din Actul adițional din 18 noiembrie 1987:

„Începând cu 1 octombrie 1987, subsemnații Imcour NV și domnul R. De Clerck se angajează irevocabil să preia și să execute toate drepturile și obligațiile, astfel cum sunt definite în Convenția din 30 aprilie 1985 și în anexa sa, în care NV Adsum și domnul De Backer erau titulari la data respectivă.”

24 Articolul 4 din acest act adițional prevedea:

„Având în vedere articolele 1 și 3, începând cu 1 octombrie 1987, în Convenția din 30 aprilie 1985 și în anexa la acesta se va citi «Imcour NV» în loc de «Adsum NV» și «domnul R. De Clerck» în loc de «domnul W. De Backer» [...]”

25 Articolul 5 din actul adițional menționat preciza:

„Dreptul la opțiunea de cumpărare subzistă potrivit modalităților prevăzute în anexa la Convenția din 30 aprilie 1985, în ceea ce privește SA Verlipack Ghlin, Mol și Jumet.”

Obligația de a cumpăra acțiunile și certificatele de participație ale SNRSN de către cele trei societăți Verlipack cuprinsă în Convenția din 30 aprilie 1985

26 La 1 mai 1990, expirând perioada de cinci ani prevăzută la articolul 10 din Convenția din 30 aprilie 1985, obligația de cumpărare anuală de 10 % din acțiunile de categoria B și din certificatele de participație a început să curgă. Potrivit reclamantei, și fără a fi contrazisă la acest punct de Comisie, autoritățile belgiene au solicitat celor trei societăți Verlipack să execute obligația de a-și cumpăra acțiunile de categoria B și certificatele de participație de categoria I. Din cauza incapacității lor financiare, grupul Beaulieu a trebuit să procedeze în conformitate cu un calendar foarte precis. Între aprilie 1991 și aprilie 1994, grupul Beaulieu a vărsat, în cinci rate (aprilie 1991, mai 1991, aprilie 1992, aprilie 1993 și aprilie 1994), 213 100 000 BEF acționarilor publici.

27 În urma acestei cumpărări, SNRSN (devenită, în Regiunea valonă, la Société de gestion des participations de la Région wallonne dans des sociétés commerciales [Societatea de administrare a participațiilor Regiunii valone în societățile comerciale], denumită în continuare „Sowagep”), deținea încă la SA Verlipack Ghlin 5 087 acțiuni de categoria B fără drept de vot și 3 937 certificate de participație de categoria I, adică un total de 9 024 titluri care trebuiau cumpărate într-o perioadă de cinci ani la prețul nominal unitar de 10 000 BEF prevăzut în Convenția din 30 de aprilie 1985, adică un preț total de 90 240 000 BEF, iar la SA Verlipack Jumet 2 923 acțiuni de categoria B fără drept de vot și 2 267 certificate de participație de categoria I, adică un total de 5 190 titluri care trebuiau cumpărate într-o perioadă de cinci ani la prețul nominal unitar de 10 000 BEF prevăzut în Convenția din 30 de aprilie 1985, adică un preț total de 51 900 000 BEF. Prețul total al acestor 14 214 acțiuni și certificate de participație se ridica așadar la suma de 142 140 000 BEF.

28 În urma unei serii de majorări de capital realizate de acționarul privat (Imcour Holding AG, devenită SA Imcopack Wallonie, deținătoare a uzinelor Ghlin și Jumet, și NV Imcopack Vlaanderen, deținătoare a uzinei Mol), cota de finanțare publică în grupul Verlipack s-a redus treptat până la punctul în care, după retragerea treptată, autoritățile publice nu mai dețineau mai mult de 20,7 % din capitalul grupului menționat.

Ajutoarele de stat din 1992 către grupul Verlipack

29 În 1992, grupul Verlipack a beneficiat de acordarea a două ajutoare de stat pentru investiții în valoare totală de 502 122 500 BEF în cadrul unui sistem de ajutor regional. În plus, decizia de a acorda un împrumut participativ convertibil de 500 milioane BEF de către societatea regională de investiții (creată prin Legea din 2 aprilie 1962) a făcut obiectul unei decizii a Comisiei adoptate la 25 noiembrie 1992 de a nu ridica obiecții (JO 1993, C 83, p. 3), împrumut care nu a fost deblocat.

30 Potrivit explicațiilor guvernului belgian date în cursul procedurii care au dus la Decizia 2001/856/CE din 4 octombrie 2000 privind ajutoarele de stat în favoarea Verlipack – Belgia (JO 2001, L 320, p. 28), grupul Verlipack se confrunta cu probleme din cauza calității administrației sale și mai ales a producției, astfel că grupul Beaulieu nu-și putea asuma responsabilitatea exclusivă și administrarea programului de investiții de 5 500 milioane BEF, ceea ce explica motivul pentru care Regiunea valonă nu a plătit ajutoarele de stat autorizate.

Intrarea grupului Heye-Glas în acționariatul grupului Verlipack

31 În 1996, pierderile celor trei societăți Verlipack continuau să se acumuleze, ceea ce nu le-ar fi permis să onoreze termenele de rambursare a împrumuturilor bancare de la sfârșitul anului 1996. În aceste condiții, grupul Beaulieu a decis să restructureze acționariatul și să negocieze cu grupul german Heye-Glas (denumit în continuare „Heye”), unul din cei mai importanți producători germani de sticlă.

32 La 1 septembrie 1996, grupul Verlipack și Heye au semnat un acord de cooperare tehnică, care a fost prelungit, la 11 aprilie 1997, la asistență administrativă și financiară, Heye implicându-se direct în administrarea și conducerea grupului Verlipack.

Convenția din 18 decembrie 1996

33 Prin Convenția din 18 decembrie 1996 încheiată între reclamantă și Sowagep, acțiunile și certificatele de participație deținute de Sowagep la societățile Verlipack Ghlin și Verlipack Jumet au fost cumpărate de grupul Beaulieu. Astfel, potrivit acestui acord, reclamanta a achiziționat de la Sowagep următoarele participații: 5 087 acțiuni de categoria B fără drept de vot și 3 937 certificate de participație de categoria I de la societatea Verlipack Ghlin în schimbul plății sumei de 72 192 000 BEF și 2 923 acțiuni de categoria B fără drept de vot și 2 267 certificate de participație de categoria I de la societatea Verlipack Jumet în schimbul plății sumei de 41 520 000 BEF, adică un total de 14 214 acțiuni și certificate de participație care reprezintă suma de 113 712 000 BEF de plătit Sowagep „la 31 decembrie 2001, net-net, fără dobândă”.

Constituirea Verlipack Holding I și a Verlipack Holding II

34 Beaulieu Group și Heye au constituit, la 24 ianuarie 1997, un holding de tip umbrelă, Verlipack Holding I. Capitalul social al Verlipack Holding I era de 1 030 500 000 BEF, constituit din 515 500 000 BEF subscriși de Heye, cealaltă parte fiind compusă din echipamentele din trei exploatari subscrise de grupul Beaulieu și evaluate la valoarea de 515 milioane BEF. La 11 aprilie 1997 s-a constituit un al doilea holding, denumit Verlipack Holding II, având un capital de 1 230 500 000 BEF (Verlipack Holding I deținând 100 000 de acțiuni reprezentând suma de 1 030 500 000 BEF și Sowagep deținând 19 408 acțiuni reprezentând suma de 200 milioane BEF). Organele de conducere ale întregului nou grup industrial se concentrau la nivelul Verlipack Holding II, în care Heye deținea majoritatea, direcțiile diferitelor servicii fiind unice pentru întregul grup.

Situația societăților grupului Verlipack în 1997

35 Rezultatele anunțate de Heye și Verlipack s-au deteriorat în mod semnificativ în 1997. La 30 noiembrie 1997, situația consolidată provizorie și „neauditată” arăta o pierdere netă pentru același an de 828 592 044 BEF.

Acordul de redresare (Heads of Agreement) din 5 iunie 1998

36 La 5 iunie 1998, a fost încheiat un acord de redresare (Heads of Agreement) de parteneri (bănci, grupul Beaulieu, Heye și Sowagep), ca urmare a deteriorării situației societăților din grupul Verlipack. Acest acord prevedea, în ceea ce privește Heye, un aport de capital de 200 milioane BEF și, în ceea ce privește Regiunea valonă, pe de o parte, conversia în capital a împrumutului participativ de 150 milioane BEF acordat în favoarea Verlipack Holding II de regiunea amintită în 1997 și, pe de altă parte, o majorare a capitalului cu 100 de milioane BEF a Verlipack Holding II, pentru care Regiunea valonă trebuia să găsească un investitor privat. Potrivit autorităților belgiene (scrisoarea din 11 ianuarie 2001, înregistrată la 15 ianuarie 2001), în ceea ce privește căutarea unui nou investitor, și astfel încât planul de redresare să poată fi pus imediat în aplicare, grupul Beaulieu a propus să execute el însuși acest angajament, „cu condiția ca o astfel de intervenție să nu fie decât temporară și să îi fie rambursată de noul investitor care urma a fi căutat de Sowagep”. Autoritățile belgiene adaugă că grupul Beaulieu, pentru care „Heads of Agreement” prevăzuseră anularea unei datorii de 600 milioane BEF, avea tot interesul ca planul de redresare să dea rezultatele așteptate.

37 Potrivit procesului-verbal al adunării generale extraordinare a acționarilor Verlipack Holding II din 26 iunie 1998, s-a hotărât o majorare a capitalului printr-un aport de 200 milioane BEF din partea Heye pentru 19 408 acțiuni noi și un aport de 100 milioane BEF din partea Worldwide Investors Luxembourg (denumită în continuare „Worldwide Investors”) pentru 9 704 de acțiuni noi. Worldwide Investors, care a fost găsită de grupul Beaulieu, a efectuat, potrivit guvernului belgian, majorarea de capital în numele grupului respectiv.

Actul adițional din 20 noiembrie 1998 la Convenția din 18 decembrie 1996

38 La 20 noiembrie 1998, întrucât noul plan de redresare nu a obținut rezultatele scontate și Regiunea valonă nu a reușit așadar să găsească un nou investitor privat, aceasta din urmă și grupul Beaulieu au decis să modifice termenii Convenției din 18 decembrie 1996 printr-un act adițional (denumit în continuare „Actul adițional din 20 noiembrie 1998”) care prevedea că plata acțiunilor achiziționate de Beaulieu în aplicarea Convenției din 18 decembrie 1996 de la societățile Verlipack Ghlin și Verlipack Jumet pentru suma de 113 712 000 BEF „se putea efectua fie prin contul bancar al [Regiunii valone] fie prin transferul în loc de plată a 9 704 acțiuni în capitalul Holding SA Verlipack II, cel mai târziu la data de 31 decembrie 2001.

39 La 21 decembrie 1998, Worldwide Investors a cedat grupului Beaulieu 9 704 acțiuni ale societății Verlipack Holding II. În schimb, grupul Beaulieu a cedat Worldwide Investors 9 704 acțiuni ale societății Verlipack Holding I. Grupul Beaulieu a cedat apoi Regiunii valone, în perioada 21 - 31 decembrie 1998, 9 704 acțiuni ale Verlipack Holding II, „în schimbul anulării datoriei Regiunii asupra grupului Beaulieu”.

40 Această ultimă cesiune, care face obiectul Actului adițional din 20 noiembrie 1998, a avut loc cu câteva săptămâni înainte de depunerea bilanțului grupului Verlipack, sub forma unui transfer în loc de plată pentru stingerea datoriei grupului Beaulieu față de Regiunea valonă care rezultă din achiziționarea de către acest grup de acțiuni Verlipack

deținute de acesta din urmă, în decembrie 1996, evaluate la 113 712 000 BEF și a căror rambursare, fără dobândă, nu trebuia să înceapă decât începând cu 31 decembrie 2001.

41 La 8 ianuarie 1999, Verlipack a solicitat concordatul judiciar pentru uzinele Jumet și Ghlin și a anunțat închiderea uzinei Mol. La 11 ianuarie 1999, Tribunal de commerce din Turnhout (Belgia) a declarat falimentul Verlipack Mol și, la 18 ianuarie 1999, Tribunal de commerce din Mons (Belgia) a pronunțat falimentul celor șase societăți din grupul fabricant de sticlă Verlipack (uzinele Jumet și Ghlin. Verlipack Belgium, Engineering, Verlimo și Imcour Lease).

42 La 11 februarie 1999, Verlipack Holding II, constatând că nu mai dispunea de lichidități sau de active suficiente pentru a face față datoriilor sale, a declarat falimentul în fața Tribunal de commerce din Mons și a precizat că încetarea plăților data din iunie 1998. În fața acestei instanțe, Sowagep a intervenit pentru a susține că nu dorea să deschidă procedurile de recuperare a datoriei, ceea ce avea ca efect oferirea unui credit debitoare sale. Prin urmare, Tribunal de commerce din Mons a constatat, prin Hotărârea din 31 mai 1999, că nu au fost îndeplinite condițiile de faliment de către Verlipack Holding II, chiar dacă activitatea viitoare a societății s-a redus la lichidarea sa, din cauza dispariției obiectului său social.

Decizia 2001/856 și procedura oficială de investigare care au condus la decizia atacată

43 Prin Decizia 2001/856, Comisia a hotărât să pună capăt procedurii de la articolul 88 alineatul (2) din Tratatul CE împotriva anumitor ajutoare de stat acordate de Regatul Belgiei în favoarea grupului Verlipack. Prin aceeași decizie, Comisia a anulat Decizia din 16 septembrie 1998, prin care a decis să nu ridice obiecții față de o parte din aceste ajutoare de stat (JO 1999, C 29, p. 13), pe motiv că aceasta se întemeia pe informații inexacte, a declarat o parte din ajutoarele de stat incompatibile cu piața comună și a cerut recuperarea acestora.

44 Regatul Belgiei a introdus o acțiune în anulare împotriva acestei decizii în fața Curții, care a respins-o prin Hotărârea din 3 iulie 2003, Belgia/Comisia (cauza C-457/00, Rec., p. I-6931).

45 În cursul examinării ajutorului de stat care a condus la Decizia 2001/856, Comisia a fost informată despre alte măsuri care puteau constitui ajutoare de stat în favoarea grupului Verlipack sau a grupului Beaulieu.

46 În răspunsul său la deschiderea procedurii oficiale de investigare care a condus la adoptarea Deciziei 2001/856, Regatul Belgiei a indicat Comisiei, prin scrisoarea din 28 septembrie 1999, că transferul în locul plății produs în decembrie 1998 pentru stingerea datoriei grupului Beaulieu față de Regiunea valonă putea fi considerat o „nouă majorare a capitalului Verlipack, finanțată de grupul Beaulieu, care a fost rambursată prin stingerea datoriei față de Regiunea valonă”.

47 Prin scrisoarea din 5 iulie 2000 adresată Regatului Belgiei, Comisia a exprimat, în special, îndoieli cu privire la un eventual ajutor de stat acordat de Regiunea valonă în favoarea grupului Beaulieu pe motiv că acest grup ar fi obținut condițiile de plată în momentul achiziționării de părți din uzinele Jumet și Ghlin în decembrie 1996 care nu erau acceptabile pentru o instituție financiară privată. În plus, Comisia avea îndoieli dacă transferul în loc de plată produs cu câteva săptămâni înainte de depunerea bilanțului Verlipack nu constituia un ajutor de stat în favoarea grupului Beaulieu.

48 În aceste condiții, Comisia a solicitat Regatului Belgiei să-i furnizeze informații cu privire la următoarele aspecte: „activitățile Worldwide Investors, activitățile de căutare ale unui investitor privat de către Sowagep, utilizarea a 100 milioane BEF subscribe de Worldwide Investors în iunie 1998, o explicație privind diferența de valoare între 14 214 acțiuni achiziționate de grupul Beaulieu în 1996, o explicație privind ignorarea de către grupul german Heye a acestor tranzacții care implică intervenția autorităților valone, o explicație privind eşalonarea pe patru ani fără dobândă acordată de către Regiunea valonă în favoarea Beaulieu pentru plata a 14 214 acțiuni precum și privind circumstanțele care, cu câteva săptămâni înainte de depunerea bilanțului uzinelor Verlipack și așadar în deplină cunoștință a situației deficitare a Verlipack, au convins Regiunea valonă să accepte rambursarea [anticipată] a acestei datorii”. În aceeași scrisoare, Comisia a pus la îndoială identitatea beneficiarului real al majorării capitalului Verlipack, subscris în iunie 1998 de Worldwide Investors.

49 În absența unui răspuns din partea autorităților belgiene la scrisoarea din 5 iulie 2000, Comisia a trimis, la 29 septembrie 2000, un memento. Întrucât Regatul Belgiei nu a furnizat informațiile solicitate în termenul prevăzut, Comisia i-a solicitat în mod formal, prin scrisoarea din 19 ianuarie 2001, în conformitate cu articolul 10 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999, să-i furnizeze toate documentele, informațiile și datele necesare pentru a-i permite să examineze compatibilitatea măsurilor adoptate în favoarea Verlipack sau a grupului Beaulieu în raport cu articolul 87 din Tratatul CE.

50 Cu toate acestea, înaintea acestei notificări, Regatul Belgiei, prin scrisoarea din 11 ianuarie 2001, înregistrată la 15 ianuarie 2001, a răspuns la scrisoarea Comisiei din 5 iulie 2000 indicând faptul că, în pofida rezultatelor slabe ale Verlipack în cursul anului 1997, s-a observat, începând din martie 1998, o reducere a pierderilor, datorită unei creșteri semnificative a productivității. Autoritățile belgiene au indicat de asemenea că, prin acordul (Heads of Agreement) din 5 iunie 1998, partenerii privați și publici au decis să adopte un nou plan de redresare. Aceleași autorități au afirmat că răspunsul lor la cererea Comisiei era în mod necesar incomplet din cauza lipsei de cooperare a grupului Beaulieu.

51 În lumina informațiilor disponibile, Comisia a concluzionat, la 6 iunie 2001, că anularea datoriei menționate anterior conținea un transfer de resurse publice imputabile statului belgian, care constituia *prima facie* un ajutor de stat în sensul articolului 87 din Tratatul CE. În plus, Comisia a considerat că existau îndoieli cu privire la compatibilitatea cu articolul 87 din Tratatul CE și cu articolul 61 din Acordul privind Spațiul Economic European a ajutoarelor de stat de care au beneficiat grupul Verlipack și grupul Beaulieu, așa că a deschis procedura oficială de investigare în temeiul articolului

88 alineatul (2) din Tratatul CE împotriva acestor ajutoare, în privința căreia Regatul Belgiei a fost informat prin scrisoarea din 8 iunie 2001 și a invitat părțile interesate să își prezinte observațiile (JO 2001, C 313, p. 2).

52 Collectif de défense des travailleurs licenciés de Verlipack din uzinele Jumet și Ghlin, prin scrisoarea din 3 decembrie 2001, Regatul Unit, prin scrisoarea din 7 decembrie 2001, și Regatul Belgiei, prin scrisoarea primită la Comisie la 16 ianuarie 2002, au formulat observații.

53 Prin scrisoarea din 23 iulie 2001, avocatul reclamantei a fost informat cu privire la decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare. Comisia nu a primit nicio observație din partea reclamantei.

54 Prin scrisoarea primită la Comisie la 26 iulie 2001, Regatul Belgiei a răspuns Comisiei reluând observațiile pe care le-a formulat în urma ordinului pe care l-a primit.

55 La 24 aprilie 2002, Comisia a adoptat decizia atacată.

Decizia atacată

56, Comisia a subliniat în decizia atacată că, „indiferent de complexitatea dispozitivului juridico-financiar care stă la baza intervenției din iunie 1998 a societății luxemburgheze de participații financiare Worldwide Investors, [...], grupul Beaulieu [a] soldat în decembrie 1998 o datorie de 113 712 000 BEF față de Regiunea valonă prin transferul în loc de plată a 9 704 acțiuni Verlipack Holding II, a căror valoare era de 100 milioane BEF, dar a căror valoare reală trebuia să fie considerabil inferioară, având în vedere situația patrimonială a societății menționate”.

57 În ceea ce privește prețul la care reclamanta, prin Convenția din 18 decembrie 1996, a cumpărat acțiunile deținute de Regiunea valonă în societățile Verlipack, Comisia a considerat în special că, în cazul unei astfel de cumpărări, obligația de a stabili un preț echivalent cu 80 % din prețul de emisiune reprezenta o obligație stabilită de legislația belgiană care era impusă, fără deosebire, tuturor celor care doreau să cumpere acest tip de acțiuni preferențiale.

58 Comisia a dedus din aceasta că „datoria de 113 712 000 BEF a grupului Beaulieu față de Regiunea valonă era o datorie certă a cărei rambursare nu era în niciun fel legată de situația financiară a grupului Verlipack”.

59 Comisia a considerat așadar că, acceptând, în stingerea unei anumite datorii de 113 712 000 BEF, acțiunile societății Verlipack Holding II, care aveau valoarea zero, Regiunea valonă a renunțat în ceea ce privește grupul Beaulieu la o datorie în această sumă.

60 Regatul Belgiei a susținut, totuși, că grupul Beaulieu nu ar fi obținut niciun avantaj economic din această operațiune, pe motiv că, prin anularea datoriei, ar fi acordat grupului Beaulieu o compensație pentru „aportul de capital efectuat în iunie 1998”.

61 Comisia a subliniat, totuși, în decizia atacată, că „Heads of Agreement” din 5 iunie 1998 prevedea doar că autoritățile valone se angajau să prezinte un investitor și nu să contribuie cu 100 milioane BEF la capitalul lui Verlipack Holding II.

62 De asemenea, Comisia a constatat faptul că Regatul Belgiei nu a demonstrat, în primul rând, existența unui acord potrivit căruia grupul Beaulieu ar fi reluat angajamentul luat de Regiunea valonă de a găsi un investitor care să contribuie cu 100 milioane BEF și, în al doilea rând, existența unui al doilea acord separat și mai extins față de primul, potrivit căruia Regiunea valonă ar fi garantat grupului Beaulieu rambursarea a 100 milioane BEF cu care ar fi trebuit să contribuie investitorul privat.

63 Comisia a considerat că singurul element indubitabil era faptul că Regiunea valonă a anulat, la 20 noiembrie 1998, o datorie certă de 113 712 000 BEF a grupului Beaulieu în schimbul a 9 704 acțiuni într-o societate, Verlipack Holding II, a cărei situație se agravase până la punctul de a justifica un nou plan de finanțare în iunie 1998, în cadrul căreia nu fusese posibil să găsească un investitor privat care să accepte să contribuie cu 100 milioane BEF la capitalul social. Comisia a arătat că la 11 februarie 1999 capitalul social al acestei societăți fusese evaluat la 1 BEF.

64 În ceea ce privește eventuala compatibilitate a ajutorului de stat cu piața comună, deși nu a fost invocat de Regatul Belgiei niciun motiv de compatibilitate, Comisia a examinat totuși acest lucru și a concluzionat, în esență, că ajutorul de stat acordat grupului Beaulieu nu reprezenta decât un ajutor de exploatare care elibera grupul Beaulieu de costuri pe care ar fi trebuit să le suporte doar în condiții normale de administrare sau activități curente. Comisia a subliniat că un astfel de ajutor era incompatibil cu normele comunitare în măsura în care uzinele producătoare ale grupului Beaulieu nu erau amplasate într-una din regiunile menționate la articolul 87 alineatul (3) litera a) din Tratatul CE.

65 În sfârșit, Comisia, reamintind dispozițiile articolului 14 din Regulamentul nr. 659/99, a considerat că „[p]entru a restabili condițiile economice cu care ar fi trebuit să se confrunte întreprinderea în cazul în care ajutorul incompatibil nu i-ar fi fost acordat, autoritățile belgiene [ar fi trebuit ...] să le recupereze de la beneficiar”.

66 Articolul 1 din decizia atacată prevede:

„Ajutorul de stat aplicat de Belgia în favoarea grupului Beaulieu (Ter Lembeek International) sub forma anulării unei datorii în sumă de 113 712 000 BEF este incompatibil cu piața comună”.

67 Articolul 2 din decizia atacată prevede:

„1. Belgia ia toate măsurile necesare pentru a recupera de la beneficiar ajutorul menționat la articolul 1 și puse deja la dispoziția sa în mod nelegal.

2. Recuperarea are loc fără întârziere, conform procedurilor dreptului național, în măsura în care permit aplicarea imediată și efectivă a prezentei decizii. Ajutoarele care trebuie recuperate sunt purtătoare de dobândă de la data la care au fost puse la dispoziția beneficiarului până la data recuperării lor. Dobânzile sunt calculate pe baza ratei de

referință utilizate pentru calcularea echivalentului-subvenție în cadrul ajutoarelor cu finalitate regională.”

Procedura și concluziile părților

68 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 22 iulie 2002, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

69 Reclamanta solicită Tribunalului:

- declararea acțiunii în anulare admisibilă și întemeiată;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

70 Comisia solicită Tribunalului:

- declararea acțiunii inadmisibilă sau respingerea acesteia;
- obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

71 Întrucât componența camerelor Tribunalului s-a modificat odată cu începerea noului an judiciar, judecătorul raportor a fost repartizat la Camera a cincea. Prezenta cauză a fost repartizată așadar la Camera a cincea extinsă.

72 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a cincea extinsă) a decis să deschidă procedura orală fără a proceda la măsuri prealabile de cercetare judecătorească. Totuși, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii, a solicitat Comisiei să depună anumite documente, precum și inventarul documentelor aflate în posesia sa în cadrul procedurii care a dat naștere la prezenta cauză. Comisia a răspuns la această solicitare în termenul stabilit.

73 Susținerile părților și răspunsurile orale ale acestora la întrebările Tribunalului au fost ascultate în ședința din 21 februarie 2006.

Cu privire la admisibilitate

Argumentele părților

74 Comisia subliniază, cu titlu preliminar, că reclamanta nu a formulat niciodată observații, nici în cadrul procedurii oficiale de investigare care a condus la decizia atacată, nici în cadrul celei care a condus la Decizia 2001/856, cu toate că aceasta din urmă anunțase deja o anchetă în ceea ce privește ajutorul în cauză.

75 Comisia susține că ansamblul motivelor invocate de reclamantă sunt inadmisibile pe motiv că se bazează pe afirmații cu privire la faptele pe care nu le-a susținut niciodată în cadrul procedurii oficiale de investigare și că o mare parte din documentele care însoțesc cererea nu au fost, cu excepția cazului în care se indica în mod expres în sens contrar,

cunoscute de Comisie atunci când a adoptat decizia atacată. În ceea ce privește afirmația cu privire la faptele referitoare la primul motiv, acesta ar fi cazul, în primul rând, potrivit căruia reclamanta ar fi fost „forțată” de Regiunea valonă să încheie Convenția din 18 decembrie 1996, astfel încât anularea *de facto* a acestei datorii prin Actul adițional din 20 noiembrie 1998 nu ar constitui un ajutor de stat. Același lucru ar fi valabil și pentru afirmația potrivit căreia reclamanta nu ar fi beneficiat de ajutor pe motiv că nu ar fi deținut acțiunile decât pentru o perioadă de timp limitată. În al doilea rând, Comisia susține că argumentul reclamantei prin care aceasta contestă interpretarea din Decretul regal din 1985 este inadmisibilă, deoarece nu a fost invocată în cadrul procedurii oficiale de investigare. În al treilea rând, reclamanta nu ar fi contestat decizia atacată în ceea ce privește faptul că ajutorul în cauză putea afecta schimburile comerciale, în special pe piața textilelor, și să denatureze concurența, în măsura în care aceste elemente ar fi fost expuse în decizia de a deschide procedura oficială de investigare. În ceea ce privește al doilea motiv, Comisia susține inadmisibilitatea sa, pe motiv că s-ar baza pe teoria greșită potrivit căreia ajutorul ar servi pentru a compensa presupusa pierdere din cumpărarea acțiunilor pretins forțată. În ceea ce privește al treilea motiv, Comisia susține de asemenea inadmisibilitatea sa atunci când afirmă că actul adițional din 20 noiembrie 1998 nu ar fi oferit niciun avantaj reclamantei, întrucât nu ar fi constituit decât un fel de compensație pentru cumpărarea forțată a acțiunilor și a certificatelor de participatie în 1996.

76 În ceea ce privește documentele anexate la cerere, Comisia precizează că, exceptând articolele din statut și mandatul acordat avocaților, și după cum rezultă din scrisoarea din 20 decembrie 2002, nu dispunea de unsprezece anexe la cerere, și anume anexele 4, 4a, 5, 7, 8, 9, 10, 13, 18, 20a și 21. Rezulta că, în măsura în care mijloacele și argumentele reclamantei sunt bazate pe aceste programe, trebuia să fie declarate inadmisibile.

77 În plus, spre deosebire de ceea ce susținea reclamanta, anumite documente de care Comisia nu dispunea în momentul adoptării deciziei atacate erau importante pentru argumentația reclamantei. Aceasta ar fi fost astfel cazul anexelor referitoare la Convenția din 29 septembrie 1987, încheiată între domnii De Backer și De Clerck (punctul 11 al cererii), la contribuția grupului Beaulieu în Verlipack (punctele 17 și 18 ale cererii), cumpărarea anuală de către Grupul Beaulieu (punctul 20 al cererii), precum și la Convenția din 26 decembrie 1996 încheiată între Imcopack Vlaanderen NV și Imcopack Wallonie, pe de o parte, și Heye, pe de altă parte (punctul 30 al cererii). Potrivit Comisiei, este așadar greșit să se afirme că aceste documente nu se referă decât la aspecte secundare ale istoricului prezentei cauze.

78 Reclamanta susține că mijloacele pe care le-a invocat sunt admisibile în măsura în care acestea se bazează exclusiv pe documente de care Comisia avea cunoștință în momentul adoptării deciziei atacate și că, deși Comisia nu expune, în această decizie, totalitatea faptelor pertinente esențiale pentru o analiză corectă a prezentei cauze în raport cu legislația privind ajutoarele de stat, deține o cunoaștere aprofundată a faptelor care se raportează la dosarul în cauză, care este la originea Deciziei 2001/856 și ar administra documente care nu ar fi în posesia reclamantei, cum ar fi Anexa IV la memoriul în apărare.

79 Reclamanta precizează că, prin scrisoarea din 6 decembrie și prin mesajul electronic din 11 decembrie 2002, a solicitat o listă a documentelor aflate în posesia Comisiei în momentul adoptării deciziei atacate, precum și precizări referitoare la afirmațiile de fapt care nu au fost prezentate în cursul fazei precontencioase. Prin scrisoarea din 20 decembrie 2002, Comisia ar fi răspuns, în ceea ce privește afirmațiile de fapt, că nu era responsabilitatea sa să facă munca avocaților reclamantei și, în ceea ce privește documentele, s-ar fi limitat la a menționa vag, printre documentele enumerate de reclamantă, pe cele care nu erau în posesia sa, fără a oferi o listă. Era de competența Comisiei să demonstreze că nu deținea aceste date deoarece, furnizând, în scrisoarea sa din 20 decembrie 2002 prin care a refuzat să divulge dosarul, un răspuns incomplet la cererea reclamantei, Comisia ar fi pus atât reclamanta, cât și Tribunalul în imposibilitatea de a stabili dacă, având în vedere datele de fapt de care dispunea, aceasta putea adopta decizia atacată.

80 În ceea ce privește documentele pe care Comisia declară în mod expres că nu le-a avut în posesia sa în momentul adoptării deciziei atacate, reclamanta susține că, în afară de cele care se limitează la a ilustra și precizează o serie de aspecte auxiliare legate de istoria acestei cauze (cum ar fi procesul-verbal al adunării generale a acționarilor Imcour sau diferitele împrumuturi acordate de grupul Beaulieu grupului Verlipack), ansamblul documentelor pe care Comisia le-a prezentat în ședințe erau în posesia sa în momentul adoptării deciziei atacate, astfel încât nu s-ar putea baza pe inadmisibilitate din motivele invocate de reclamantă.

81 În ceea ce privește afirmațiile de fapt pe care Comisia declară că nu le-a cunoscut în momentul adoptării deciziei atacate, reclamanta constată că, exceptând afirmația potrivit căreia Sowagep ar fi promis, în decembrie 1997, un nou aport de capital de 100 de milioane BEF grupului Verlipack, care nu ar afecta în niciun fel prezenta cauză, doar una dintre aceste afirmații este contestată de Comisie ca nefiindu-i cunoscută, și anume aceea că achiziționarea de acțiuni și de certificate de participație prin Convenția din 18 decembrie 1996 nu ar fi fost voluntară. Reclamanta pretinde că, fără a ține seama de considerentele de natură economică ce ar demonstra caracterul impus al achiziției, această constrângere în achiziția de acțiuni rezultă în mod expres din nota Regiunii valone din 25 mai 1998 adresată Comisiei și care era așadar în posesia sa.

Aprecierea Tribunalului

82 În ceea ce privește a se stabili, pe de o parte, dacă beneficiarul unui ajutor poate să se bazeze pe fapte și documente care nu au fost aduse la cunoștința Comisiei înainte de adoptarea deciziei sale și, pe de altă parte, dacă motivele întemeiate pe astfel de fapte și documente sunt admisibile, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul unei acțiuni în anulare introduse în temeiul articolului 230 din Tratatul CE, legalitatea unui act comunitar trebuie să fie apreciată în funcție de informațiile existente la data la care documentul a fost adoptat. În special, aprecierile complexe aduse de Comisie nu trebuie examinate decât în funcție de elementele de care aceasta dispunea în momentul în care le-a efectuat (Hotărârea Curții din 7 februarie 1979, Franța/Comisia, cauzele conexe 15/76 și 16/76, Rec., p. 321, punctul 7; Hotărârea din 10 iulie 1986, Belgia/Comisia, cauza 234/84, Rec., p. 2263, punctul 16; Hotărârea din 26 septembrie

1996, Franța/Comisia, cauza C-241/94, Rec., p. I-4551, punctul 33 și Hotărârea din 11 septembrie 2003, Belgia/Comisia, cauza C-197/99 P, Rec., p. I-8461, punctul 86; Hotărârea Tribunalului din 25 iunie 1998, British Airways și alții și British Midland Airways/Comisia, cauzele conexate T-371/94 și T-394/94, Rec., p. II-2405, punctul 81; Hotărârea din 15 septembrie 1998, BFM și EFIM/Comisia, cauzele conexate T-126/96 și T-127/96, Rec., p. II-3437, punctul 88; Hotărârea din 6 octombrie 1999, Kneissl Dachstein/Comisia, cauza T-110/97, Rec., p. II-2881, punctul 47; Salomon/Comisia, cauza T-123/97, Rec., p. II-2925, punctul 48 și Hotărârea din 11 mai 2005, Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, cauzele conexate T-111/01 și T-133/01, Rec., p. II-1579, punctul 67).

83 În această privință, nu i se poate reproșa Comisiei că nu a luat în considerare eventuale informații care i s-ar fi putut prezenta în cadrul procedurii administrative, dar care nu i-au fost prezentate, Comisia nefiind obligată să examineze din oficiu și prin supoziție care sunt elementele care i-ar putea fi prezentate (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Curții din 2 aprilie 1998, Comisia/Sytraval și Brink's France, cauza C-367/95 P, Rec., p. I-1719, punctul 60 și Hotărârea din 11 septembrie 2003, Belgia/Comisia, punctul 82 de mai sus, punctul 87; Hotărârea Tribunalului din 14 ianuarie 2004, Fleuren Compost/Comisia, cauza T-109/01, Rec. p. II-127, punctul 49).

84 Tribunalul a dedus din aceasta că, în cazul în care un reclamant a participat la procedura oficială de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) din Tratatul CE, nu s-ar fi putut baza pe argumentele de fapt necunoscute Comisiei și nu le-ar fi semnalat acestea în cursul procedurii oficiale de investigare. Pe de altă parte, nimic nu împiedică partea interesată să dezvolte împotriva deciziei finale un mod juridic care nu a fost ridicat în etapa procedurii administrative (a se vedea Hotărârea Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, punctul 82 de mai sus, punctul 68, și jurisprudența menționată).

85 Această jurisprudență poate, cu excepția cazurilor destul de extraordinare, să se extindă la ipoteza, la fel ca în speță, în care o societate nu a participat la procedura de investigare prevăzută la articolul 88 alineatul (2) din Tratatul CE (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Saxonia Edelmetalle și ZEMAG/Comisia, punctul 82 de mai sus, punctul 69).

86 Într-adevăr, este de necontestat faptul că reclamanta nu a făcut uz de dreptul său de a participa la procedura oficială de investigare chiar dacă, după cum reiese din scrisoarea din 11 ianuarie 2001 adresată Comisiei de către Regatul Belgiei, înregistrată la 15 ianuarie 2001, autoritățile valone au invitat-o în mod special să colaboreze în mod activ la pregătirea răspunsului la cererea de informații adresată de către Comisia Regatului Belgiei la 5 iulie 2000. Mai mult, în pofida cererilor repetate și în lipsa unui răspuns la cererea Comisiei, reprezentantul Regatului Belgiei, prin scrisoarea din 28 septembrie 2000, a solicitat reclamantei să-i furnizeze informații pentru a putea răspunde în mod corespunzător Comisiei. Ultimele două alineate ale acestei scrisori sunt redactate astfel:

„Având în vedere cele menționate anterior, clienta noastră vă atrage atenția cu privire la riscul ca, în decizia sa viitoare, Comisia Europeană să oblige cel mai probabil autoritățile

belgiene să recupereze de la clientul dumneavoastră suma de 113 712 000 BEF, plus dobândă.

Fără a ține seama de depășirea termenului, ar fi totuși foarte dezirabil să colaboreze clientul dumneavoastră de urgență la examinarea dosarului furnizând toate informațiile care îi sunt solicitate, ceea ce va permite, probabil, Regiunii valone să-și poată afirma în continuare punctul său de vedere în fața Comisiei Europene înainte de luarea unei decizii.”

87 În plus, în scrisoarea din 11 ianuarie 2001 menționată anterior, autoritățile valone au informat Comisia că avocații săi au insistat pe lângă avocații grupului Beaulieu asupra importanței procedurii deschise de către Comisie și asupra riscurilor inerente ale unei astfel de proceduri pentru acest grup, fără succes și că răspunsul acestora la cererea de informații de către Comisie ar fi fost incomplet în măsura în care nu ar fi obținut cooperarea grupului Beaulieu.

88 Mai mult, prin scrisoarea din 23 iulie 2001, avocatul reclamantei a fost informat cu privire la decizia de deschidere a procedurii oficiale de investigare a Comisiei din 6 iunie 2001, la care a primit o copie.

89 În sfârșit, este de necontestat faptul că reclamanta a fost desemnată în decizia de deschidere a procedurii formale de investigare – în special la Titlul II.2, care se referă în mod specific la grupul Beaulieu, care este, astfel cum se menționează la punctul 20, controlat de reclamantă – și că această decizie producea, în special la considerentele sale 29 - 43 și 70 - 75, precum și în nota de subsol de la pagina 4, îndoieli cu privire la faptul că Regiunea valonă ar fi anulat, la 20 noiembrie 1998, o anumită datorie în sumă de 113 712 000 BEF a grupului Beaulieu în schimbul a 9 704 acțiuni în societatea Verlipack Holding II, a cărei situație se înrăutățise atât de mult încât activele sale au fost evaluate la 1 BEF la 11 februarie 1999.

90 Fără a ține seama de deplina cunoaștere de către reclamantă a deschiderii unei proceduri oficiale de investigare vizând în special anularea datoriei în cauză și necesitatea și importanța ca aceasta să furnizeze anumite informații, date fiind îndoielile deja exprimate de către Comisie cu privire la compatibilitatea acestei anulări a datoriei în raport cu dreptul comunitar, reclamanta a decis să nu participe la procedura oficială de investigare, nepretinzând de altfel că decizia de a deschide procedura de investigare formală nu era suficient motivată pentru a-i permite să-și exercite în mod efectiv drepturile (a se vedea, în acest sens, Hotărârea Fleuren Compost/Comisia, punctul 83 de mai sus, punctul 46).

91 Din cele menționate anterior rezultă, pe de o parte, că reclamanta nu putea invoca pentru prima dată în fața Tribunalului informațiile necunoscute de către Comisie atunci când aceasta a adoptat decizia atacată. Acest lucru este cu atât mai mult valabil în special în ceea ce privește argumentele de fapt avansate de reclamantă care sunt, potrivit acesteia din urmă, esențiale pentru o analiză corectă a prezentei cauze în raport cu legislația privind ajutoarele de stat.

92 Pe de altă parte, beneficiarul unui ajutor nu poate invoca, sub sancțiunea inadmisibilității, un motiv susținut doar de informații care nu erau cunoscute Comisiei atunci când a adoptat decizia atacată, în măsura în care legalitatea unei decizii în materie de ajutoare de stat trebuie apreciată în funcție de informațiile de care Comisia putea dispune în momentul în care a adoptat-o.

93 Se impune totuși constatarea că motivele ridicate de reclamantă în susținerea acțiunii sale se bazează pe informații despre care Comisia avea cunoștință în momentul adoptării deciziei atacate.

94 În cadrul primului său motiv, reclamanta susține, în primul rând, că în momentul achiziției, în temeiul Convenției din 18 decembrie 1996, a 14 214 acțiuni de categoria B și certificate de participație de categoria I din capitalul grupului Verlipack reprezentând plata sumei de 113 712 000 BEF, a făcut obiectul unei constrângeri din partea autorităților valone în vederea acestei achiziții. Potrivit reclamantei, faptul că a făcut obiectul unei astfel de constrângeri constituie un element pe care Comisia ar fi trebuit să-l ia în considerare pentru a stabili dacă au fost îndeplinite, pe de o parte, condițiile privind existența unui ajutor care să favorizeze anumite societăți și, pe de altă parte, în caz afirmativ, condițiile privind faptul dacă reclamanta era întreprinderea beneficiară, ceea ce nu a fost cazul în speță.

95 În sprijinul argumentului său privind constrângerea, reclamanta invocă nota din 25 mai 1998 adresată Comisiei de către Regiunea valonă, în care se menționează că „[î]ntrucât Regiunea valonă și-a pierdut încrederea în grupul Beaulieu, va impune drept condiție pentru aprobarea operațiunii de constituire a două holdinguri cumpărarea acțiunilor sale din exploatarea Verlipack Ghlin și Verlipack Jumet”.

96 În ceea ce privește inadmisibilitatea argumentului privind constrângerea, trebuie constatat că, astfel cum rezultă din dosar și din întrebările adresate de Tribunal în cadrul ședinței în această privință, pe de o parte, Comisia nu neagă că avea cunoștință de nota din 25 mai 1998 în momentul adoptării deciziei atacate. Pe de altă parte, părțile în litigiu sunt în dezacord doar asupra domeniului de aplicare al acestei note și interpretarea care trebuie dată verbului „a impune” conținut în aceasta, iar nu asupra faptului pe care l-a constituit achiziționarea, de către reclamantă, a acțiunilor deținute de Regiunea valonă. Argumentul reclamantei referitor la constrângere vizează așadar în realitate să reproșeze Comisiei că a comis o eroare în aprecierea conținutului acestei note, astfel încât un astfel de argument trebuie să fie declarat admisibil.

97 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia aceasta contestă faptul că supraevaluarea prețului acțiunilor și certificatelor de participație în cauză, stabilit în Convenția din 18 decembrie 1996, ar fi fost justificată prin Decretul regal din 1985, trebuie constatat că astfel de informații erau cunoscute de Comisie în momentul adoptării deciziei atacate, astfel cum rezultă, în special, din considerentele 62–64 și din nota de subsol de la pagina 21 ale deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare. În plus, în scrisoarea din 11 ianuarie 2001 adresată Comisiei, înregistrată la 15 ianuarie 2001, autoritățile valone au scris:

„Trebuie amintit că prețul total de 113 712 000 BEF pentru acțiuni preferențiale fără drept de vot și certificatele de participație deținute de Regiunea valonă în Verlipack Ghlin și în Verlipack Jumet reprezenta la acel moment 80 % din valoarea acestor acțiuni și certificate de participație pe baza prețului lor de emisiune.

Într-adevăr, Decretul regal din 7 mai 1985 (articolul 3) cu privire la emisiunea de acțiuni preferențiale fără drept de vot de către societățile publice din sectoarele naționale impune că «prețul nu poate fi mai mic de 80 % din prețul de emisiune», în cazul revânzării acțiunilor preferențiale fără drept de vot către societatea emitentă sau către terțe părți.

Având în vedere situația financiară a grupului Verlipack în deplină restructurare la momentul respectiv, acel preț fără îndoială nu corespundea valorii reale a acțiunilor și a certificatelor de participație, ci a fost stabilit pentru a respecta legislația belgiană menționată anterior, ceea ce grupul Beaulieu a acceptat.

[...]

În consecință, părțile au stabilit un grafic de rambursare de patru ani fără dobândă pentru datoria grupului Beaulieu, pentru a compensa oarecum costurile suplimentare care rezultă din aplicarea normelor (actualizate la momentul plății), în raport cu valoarea economică a produsului.”

98 Aceste informații sunt de altfel repetate, în esență, la punctul 2 al scrisorii Regatului Belgiei din 26 iulie 2001 adresată Comisiei.

99 În orice caz, argumentul întemeiat pe Decretul regal din 1985 nu poate fi considerat ca un element care nu ar putea fi transmis pentru aprecierea Tribunalului, din moment ce este vorba despre o chestiune de interpretare a decretului amintit.

100 În al treilea rând, în ceea ce privește inadmisibilitatea argumentului reclamantei potrivit căruia decizia atacată este succintă și incorectă cu privire la analiza a două condiții referitoare la încălcarea concurenței și la afectarea schimburilor comerciale dintre statele membre, trebuie să se constate că reclamanta nu invocă vreo informație care nu ar fi fost pusă la dispoziția Comisiei în momentul adoptării deciziei atacate, ci se mulțumește să critice analiza conținută la considerentele 70 - 72 din decizia atacată pe baza poziției grupului Beaulieu pe piața produselor textile, deși se face referire la aceasta ca acționar al societăților grupului Verlipack, nu ca producător de produse textile.

101 Din cele de mai sus rezultă că excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie împotriva primului motiv trebuie respinsă.

102 În ceea ce privește al doilea motiv prin care reclamanta susține că a fost încălcat de Comisie principiul proporționalității, prin solicitarea recuperării ajutorului deși pretinsa cumpărare forțată a acțiunilor și certificatelor de participație în cauză nu i-ar fi adus niciun beneficiu, acesta se bazează pe aceleași informații ca și cele menționate în cadrul primului motiv și despre care Comisia avea cunoștință în momentul adoptării deciziei atacate. Excepția de inadmisibilitate ridicată împotriva acestui motiv trebuie așadar de asemenea respinsă.

103 În ceea ce privește al treilea motiv prin care reclamanta susține că a fost încălcat de Comisie principiul egalității de tratament, acesta contestă metoda de calcul al valorii acțiunilor de categoria B și a certificatelor de participație de categoria I, momentul calculului valorii acestora, precum și stabilirea beneficiarului ajutorului bazându-se pe faptul că Actul adițional din 20 noiembrie 1998 nu ar fi constituit decât un fel de compensație pentru achiziționarea forțată a acțiunilor amintite și a certificatelor de participație în 1996. Acționând astfel, reclamanta se bazează din nou pe informații de care Comisia dispunea în momentul adoptării deciziei atacate. Excepția de inadmisibilitate ridicată împotriva acestui motiv nu ar putea fi așadar acceptată.

104 În ceea ce privește documentele pe care reclamanta le-a invocat în sprijinul cererii sale și care sunt menționate la punctul 76 de mai sus, dintre care unele nu ar face, potrivit acesteia, decât să ilustreze anumite aspecte accesorii ale prezentei cauze, trebuie să se menționeze, pe de o parte, că ele trebuie să fie eliminate, în conformitate cu jurisprudența menționată la punctele 82 - 84 de mai sus. Pe de altă parte, după cum rezultă din dosar și din întrebările adresate de Tribunal în această privință în cursul procedurii orale, niciun motiv sau argument invocat de reclamantă nu se bazează pe aceste documente despre care Comisia afirmă că nu erau în posesia sa în momentul adoptării deciziei atacate, nici în dosarul care a dus la decizia atacată, nici într-un dosar conex.

105 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe anexa 18 la cerere potrivit căruia Sowagep ar fi promis grupului Verlipack, în decembrie 1997, un nou aport de capital de 100 de milioane BEF, este suficient să se constate că reclamanta însăși susține că nu are nicio relevanță în prezenta cauză.

106 Rezultă din cele de mai sus că, pe de o parte, reclamanta nu se poate baza pe documentele menționate la punctul 76 al prezentei hotărâri, care sunt așadar eliminate și că, pe de altă parte, cauza de inadmisibilitate ridicată de Comisie trebuie respinsă.

Cu privire la fond

107 În sprijinul cererii sale, reclamanta invocă patru motive întemeiate pe încălcarea, primul, a articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE, precum și a articolelor 7 și 13 din Regulamentul nr. 659/1999, al doilea, a principiului proporționalității și a articolului 14 din Regulamentul nr. 659/1999, al treilea a principiului egalității de tratament și, respectiv al patrulea, a obligației de motivare.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE, precum și a dispozițiilor coroborate ale articolelor 7 și 13 din Regulamentul nr. 659/1999

108 Reclamanta împarte primul motiv invocat în trei părți referitoare, mai întâi, la existența unor ajutoare care să favorizeze anumite întreprinderi, apoi la faptul că, dacă un avantaj a fost conferit, reclamanta nu ar putea fi considerată întreprindere favorizată în sensul articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE și, în sfârșit, la atingerea adusă concurenței și la afectarea comerțului intracomunitar.

În prima parte, cu privire la existența unor ajutoare care să favorizeze anumite întreprinderi

– Argumentele părților

109 Reclamanta consideră, în primul rând, că raționamentul din decizia atacată, respectiv că reclamanta ar fi avut o datorie certă și exigibilă în valoare de 113 712 000 BEF pe care aceasta a rambursat-o prin cesionarea a 9 704 acțiuni pe care le deținea în societatea Verlipack Holding II, a căror valoare era inferioară spre zero, este simplist. Într-adevăr, un astfel de raționament s-ar baza în întregime pe luarea în considerare *in abstracto* a datoriei de 113 712 000 BEF și nu ar ține seama deloc de fapte sau de realitatea economică. Decizia atacată ar trata datoria ca și cum ar fi vorba despre o obligație de rambursare a fondurilor efectiv puse la dispoziția reclamantei de către autoritățile publice, ceea ce nu este cazul.

110 Astfel, reclamanta precizează că, prin Convenția din 18 decembrie 1996, a fost constrânsă să cumpere acțiuni de la Regiunea valonă și nu le-a păstrat decât pentru un foarte scurt timp, și anume de la 18 decembrie 1996 până la 11 aprilie 1997, dată la care Heye a preluat controlul asupra Verlipack Holding II. Ar fi fost clar încă de la început că beneficiarul real era societatea Verlipack Holding I, al cărei control trebuia să îi revină societății Heye. Valoarea de patrimoniu a acestor acțiuni ar fi fost așadar zero pentru reclamantă. În plus, nu doar considerente de natură economică ar fi condus Comisia să considere că Convenția din 18 decembrie 1996 nu era o tranzacție încheiată în mod voluntar de către reclamantă. Comisia ar fi fost pe deplin informată în scris în cursul procedurii oficiale de investigare asupra faptului că respectiva convenție ar fi fost impusă reclamantei. Astfel, din nota din 25 mai 1998 adresată Comisiei de către Regiunea valonă rezultă că aceasta din urmă și-a pierdut în totalitate încrederea în reclamantă și că dorea să facă parte dintr-un grup controlat de Heye. Regiunea valonă ar fi impus așadar grupului Beaulieu să cumpere toată participația sa înainte de a aduce un nou partener în acționariatul grupului Verlipack. În paralel, Heye nu ar fi dorit să se asocieze unui grup în care autoritățile publice dețineau participații.

111 În al doilea rând, reclamanta nu consideră cumpărarea acțiunilor Verlipack Jumet și ale Verlipack Ghlin un avantaj în sensul articolului 87 din Tratatul CE.

112 În ceea ce privește, în primul rând, evaluarea obiectivă a acțiunilor în cauză, nu se poate contesta faptul că valoarea reală a acțiunilor cu siguranță nu era de 113 712 000 BEF. Regiunea valonă ar fi recunoscut, de altfel, în scrisoarea adresată Comisiei la 11 ianuarie 2001, înregistrată la 15 ianuarie 2001, prețul disproporționat și fără nicio legătură cu valoarea economică a acțiunilor și certificatelor de participație, bazat pe Decretul regal din 1985, astfel încât, dacă un profesionist ar fi realizat o evaluare, ar fi ajuns la concluzia că valoarea acțiunilor cumpărate era zero. Această constatare este confirmată de o scrisoare a Regatului Belgiei din 26 iulie 2001 adresată Comisiei, potrivit căreia situația financiară a celor trei societăți Verlipack era îngrijorătoare și prețul de vânzare al acțiunilor și al certificatelor de participație, stabilit în temeiul Decretului regal din 1985, nu mai corespundea valorii lor reale. Nici un operator economic obișnuit nu ar fi vrut să efectueze o achiziție în astfel de condiții, astfel încât nu

ar putea fi calificată, având în vedere circumstanțele în cauză, drept achiziție voluntară. În plus, la data cumpărării, Heye nu și-ar fi luat niciun angajament cu privire la eventuala sa intrare în grupul Verlipack, întrucât un astfel de angajament nu a fi fost luat prin Convenția din 26 decembrie 1996 între Imcopack Vlaanderen și Imcopack Wallonie, pe de o parte și Heye, pe de altă parte.

113 Achiziționarea de acțiuni ar fi avut, de asemenea, drept consecință faptul că Regiunea valonă s-ar fi retras complet din Verlipack Jumet și Verlipack Ghlin, ceea ce ar fi constituit un dezavantaj suplimentar important.

114 Faptul că valoarea reală a acțiunilor ar fi fost deja la acel moment zero sau negativă este confirmat, pe de o parte, de Decizia nr. 2001/856, al cărei considerent 104 ar menționa că „[r]ezultatele obținute de uzinele Ghlin și Jumet ar arăta pierderi operaționale semnificative și cifre de afaceri reduse foarte mult în 1996 în raport cu anii precedenți”, iar considerentul 107 ar fi precizat că „Comisia observă că situația financiară Verlipack înainte de intrarea Heye nu-i putea demonstra viabilitatea”, iar considerentul 115 concluziona că „rezultatele operaționale [ale Verlipack] înainte de intrarea Heye demonstrează fără îndoială dificultățile acestui grup”. Pe de altă parte, Comisia însăși ar fi cunoscut situația financiară dezastruoasă în care se găsea Verlipack la sfârșitul anului 1996. La considerentele 11 și 12 ale deciziei atacate, Comisia ar fi observat că „[c]ele două societăți situate în Valonia înregistrau pierderi la acel moment”, anume în 1995 și 1996 și că „[g]rupul Verlipack nu ar fi fost în măsură să respecte termenele de rambursare a împrumuturilor bancare până la finalul lui 1996”. Raționamentul pe care Comisia îl dezvoltă pentru a nega valoarea celor 9 704 acțiuni ale Verlipack Holding II ar trebui să se aplice și acțiunilor în cauză.

115 Această lipsă de viabilitate a grupului Verlipack în 1996 ar fi de asemenea susținută de avocatul general M. Jacobs în concluziile sale la Hotărârea din 3 iulie 2003, Belgia/Comisia, punctul 44 de mai sus (Rec., p. I-6934).

116 În cazul în care Comisia și-ar menține poziția în ceea ce privește valoarea acțiunilor în 1996, reclamanta insistă asupra faptului că va prezenta un raport de evaluare pentru a-și justifica poziția și va indica măsura în care a ținut seama, în special, de situația societăților Verlipack și de faptul că acțiunile nu erau însoțite de vreun drept de vot și că, fie și după conversia lor în acțiuni cu drept de vot, ele reprezentau un procent minim din capitalul Verlipack.

117 În plus, alte două argumente veneau în sprijinul acestei analize potrivit căreia suma de 113 712 000 BEF nu ar putea fi considerată ca valoare a avantajului conferit: în primul rând, în dreptul civil, această datorie ar fi stinsă. Ca urmare a punerii în aplicare a Actului adițional din 20 noiembrie 1998, a devenit caducă potrivit dreptului obligațiilor; în al doilea rând, suma de 113 712 000 BEF ar fi fost impusă solicitantului de către Regiunea valonă, în temeiul Decretului regal din 1985.

118 În această privință, reclamanta afirmă că, pentru a justifica prețul abuziv din punct de vedere economic prevăzut în Convenția din 18 decembrie 1996, Regiunea valonă a

invocat o obligație juridică în domeniu, astfel încât prețul impus prin lege sau prin contract a fost prezentat ca nenegociabil și impus.

119 Reclamanta ține să precizeze, mai întâi, că Decretul regal din 1985, în special articolul 3, nu a stabilit vreo obligație de cumpărare, ci se referă la un drept de cumpărare, apoi, că prevede că acordul de subscriere trebuie să stabilească un drept de cumpărare și să reglementeze modalitățile acestuia care sunt, în această speță, conținute în articolul 11 și în anexa 1 la Convenția din 30 aprilie 1985 și, în sfârșit, că oferă întreprinderii în care investește statul dreptul de a cumpăra titlurile acestuia din urmă la un preț care nu poate fi mai mic de 80 % din prețul lor de emisiune. Această dispoziție nu ar împiedica statul să acorde, în afara acordului de subscriere, o opțiune de cumpărare stabilind un preț mai mic de 80 % din prețul de emisiune. Această dispoziție nu s-ar referi la situațiile în care statul ar fi el însuși cel care ar solicita să se retragă din capital sau ar pune presiune pe o societate privată să-și reia participația. Orice altă interpretare ar însemna că statul ar fi „captiv” în calitate de acționar și niciodată nu și-ar putea revinde participația. Articolul 3 din Decretul regal din 1985 nu s-ar opune așadar în vreun fel Convenției din 18 decembrie 1996 sau Actului adițional din 20 noiembrie 1998 care, evident, nu s-ar baza pe dreptul de cumpărare prevăzut în Convenția din 30 aprilie 1985.

120 Astfel, argumentul Comisiei potrivit căruia reclamanta, prin încheierea Actului adițional din 20 noiembrie 1998, ar fi încălcat articolul 3 din Decretul regal din 1985 ar fi incorect, deoarece Regiunea valonă nu era obligată din punct de vedere legal să stabilească prețul de transfer al acțiunilor la 80 % din valoarea lor nominală.

121 Argumentul potrivit căruia prețul de 113 712 000 BEF al acțiunilor de categoria B și al certificatelor de participație de categoria I era impus de Convenția din 30 aprilie 1985 nu poate fi reținut.

122 Astfel, niciuna dintre dispozițiile Convenției din 30 aprilie 1985, în special articolele 10 și 11, nu se aplică în această cauză. Articolul 10 al convenției menționate stabilește astfel o condiție imposibil de realizat în cadrul Convenției din 18 decembrie 1996, întrucât obligația de cumpărare prevăzută de această dispoziție se aplica numai „în măsura în care profitul reportat și rezervele disponibile ale societății le permit”. În plus, reclamanta, care nu ar putea fi asimilată domnului De Clerck, nu ar fi luat cunoștință despre un document care să ateste că a preluat această obligație specifică și că articolul 10 nu ar fi o prevedere impusă de Decretul regal din 1985. În ceea ce privește articolul 11 din Convenția din 30 aprilie 1985, fiind în același timp conform cu Decretul regal din 1985, ar fi lipsit de relevanță în prezenta cauză. Astfel, atât prezentul articol cât și acordul ce stabilește o opțiune atașată anexei 1 la Convenția din 30 aprilie 1985 ar recunoaște doar dreptul de a opta al societăților Verlipack, dar nu și o obligație de cumpărare, având în vedere că acest drept este recunoscut acestora din urmă și nu reclamantei.

123 În sfârșit, la patru luni de la Convenția din 18 decembrie 1996, Regiunea valonă a negociat cu Heye o obligație de cumpărare similară în cadrul căreia ar fi renunțat la prețul exorbitant bazat pe o obligație generală, din moment ce, după cum rezulta din articolul 1 din convenția de opțiune, s-a făcut trimitere la valoarea netă a activelor și așadar la

valoarea reală a acțiunilor în cauză drept criteriu pentru stabilirea prețului și nu la prețul de emisiune.

124 Actul adițional din 20 noiembrie 1998, pe care Comisia îl considera în mod eronat un acord total autonom, ceea ce ar fi illogic în raport cu termenii săi (titlul, considerentele și dispozițiile sale arătau lipsa de autonomie a acordului menționat care, cu toate acestea, ar fi făcut parte din Convenția din 18 decembrie 1996) și pierdea din vedere faptul că această tranzacție se referă la plata acțiunilor dobândite de reclamantă în 1996, nu ar face așadar decât să adapteze prețul tranzacției prin alinierea regimului plății la cel care fusese deja acordat Heye, reclamantei fiindu-i acordată posibilitatea de a plăti Regiunii valone acțiunile achiziționate în mod obligatoriu prin cesiunea unui număr de acțiuni cu valoare economică reală echivalentă.

125 În al doilea rând, în ceea ce privește aprecierea concretă a aspectului „avantaj”, reclamanta afirmă, în primul rând, că acțiunile preluate nu i-au oferit vreun control suplimentar, întrucât nu erau însoțite de dreptul de vot pe care Regiunea valonă îl deținea (și nu puteau fi așadar utilizate de aceasta pentru a interveni în procesul de luare a deciziilor în societățile Verlipack), apoi, nu a primit niciun dividend sau alt avantaj de natură financiară ca urmare a deținerii acțiunilor în cauză și, în sfârșit, nu a putut converti acțiunile în cauză în numerar, întrucât, în cadrul intrării Heye în acționariat, ar fi trebuit să contribuie cu acțiunile în cauză odată cu participarea sa la conducerea Verlipack Holding I.

126 Prin urmare, Comisia ar fi trebuit să examineze contextul de fapt în întregime, nu să analizeze faptele izolat și pornind de la realitatea economică fără a-și limita analiza la aspectele juridice formale, astfel cum a hotărât Curtea în ceea ce privește stabilirea valorii acțiunilor în Hotărârea din 24 octombrie 1996, Germania/Comisia (cauzele conexe C-329/93, C-62/95 și C-63/95, Rec., p. I-5151, punctul 36). Potrivit reclamantei, abordarea Comisiei ar fi restrictivă, deoarece s-ar limita, excluzând orice alt factor, la valoarea nominală a acțiunilor pe care reclamanta a fost constrânsă să le dobândească.

127 Reclamanta ilustrează caracterul eronat al analizei Comisiei arătând că, dacă, în loc să-i vândă acțiunile și să prevadă că rambursarea ar interveni ulterior fie prin plata în numerar, fie prin transfer în loc de plată, Regiunea valonă i-ar fi acordat gratuit acțiunile de la bun început, fără vreo plată sau compensație, s-ar fi ținut seama, pentru a aprecia dacă a existat un avantaj și care a fost semnificația sa, doar de valoarea acțiunilor primite gratuit. Acesta este motivul pentru care reclamanta consideră că este necesar să se țină seama de circumstanțele specifice ale acestei cauze și anume cumpărarea forțată și prețul stabilit în mod artificial și că, întrucât situația din speță și cea descrisă anterior sunt foarte asemănătoare, trebuie să facă obiectul aceleiași analize în raport cu dreptul ajutoarelor de stat. Într-adevăr, în ambele cazuri, reclamanta ar deține anumite acțiuni și faptul că această punere la dispoziție în mod gratuit este efectuată în mod direct sau printr-o reducere a obligației de plată nu ar trebui să fie relevant. Comisia ar trebui, prin urmare, în loc să se bazeze pe o datorie *in abstracto*, să-și extindă analiza la valoarea reală a activelor care au fost cedate reclamantei. Numai această analiză ar permite să se aprecieze dacă există, în realitatea economică, un avantaj.

128 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

129 În primul rând, trebuie examinat argumentul reclamantei potrivit căruia ar fi fost constrânsă de Regiunea valonă să achiziționeze, prin Convenția din 18 decembrie 1996, 14 214 acțiuni de categoria B și certificate de participație de categoria I pentru suma de 113 712 000 BEF, argumentul care se bazează pe nota din 25 mai 1998 în care autoritățile belgiene au informat Comisia că „[î]ntrucât Regiunea valonă și-a pierdut încrederea în grupul Beaulieu, va impune drept condiție pentru aprobarea operațiunii de constituire a două holdinguri răscumpărarea acțiunilor sale din exploatarea Verlipack Ghlin și Verlipack Jumet”.

130 Cu titlu preliminar, trebuie constatat că achiziția de acțiuni care a făcut obiectul Convenției din 18 decembrie 1996 nu este calificată de Comisie drept ajutor de stat în decizia atacată.

131 Acestea fiind constatate, trebuie amintit că, potrivit articolului 3 din Actul adițional din 18 decembrie 1997, „[î]ncepând cu 1 octombrie 1987, subsemnații Imcour NV și domnul R. De Clerck se angajează irevocabil să preia și să execute toate drepturile și obligațiile, astfel cum sunt definite în Acordul din 30 aprilie 1985 și în anexa sa, ai cărei titulari erau la data respectivă NV Adsum și domnul De Backer.”

132 Între aceste obligații figura cea menționată la articolul 10 primul paragraf din Convenția din 30 aprilie 1985 care prevedea că Adsum se angaja ca, începând cu al cincilea exercițiu financiar de la semnarea acestui acord, cele trei societăți Verlipack să cumpere în fiecare an 10 % din acțiunile de categoria B (cumpărate la valoarea nominală) și certificate de participație de categoria I (cumpărate la prețul unitar de 10 000 BEF) deținute de SNRSN, cu condiția ca profitul reportat și rezervele disponibile acestor societăți să permită. Potrivit articolului 10 al treilea paragraf din convenția amintită, în lipsa unor astfel de acorduri, Adsum ar fi executat în orice caz obligațiile prevăzute la articolul respectiv.

133 În plus, Actul adițional din 18 noiembrie 1987 preciza că o schimbare la nivelul controlului asupra conducerii societăților Verlipack ar fi avut loc și că ministrul afacerilor economice și cel al finanțelor își dăduseră acordul la 17 noiembrie 1987, în conformitate cu articolul 14 al doilea paragraf din Convenția din 30 aprilie 1985.

134 În sfârșit, articolul 16 din Convenția din 30 aprilie 1985 prevedea că statutul societăților să fie modificat pentru a ține seama de dispozițiile conținute în aceeași convenție.

135 Rezultă din aceste elemente că reclamanta a fost de acord în perfectă cunoștință de cauză să preia nu doar drepturile, ci și obligațiile prevăzute de Convenția din 30 aprilie 1985 ai cărei titulari erau Adsum și domnul De Backer în raport cu Verlipack și statul belgian și că trebuia, în temeiul articolului 16 din această convenție, să facă parte integrantă din statutul societăților Verlipack. În special, Imcour Holding, careia i-a urmat reclamanta, s-a angajat în mod irevocabil, în temeiul articolului 3 din Actul adițional din 18

noiembrie 1987, să respecte obligațiile, precum și condițiile de cumpărare a acțiunilor de categoria B și a certificatelor de participație de categoria I deținute de SNRSN în capitalul Verlipack.

136 Reclamanta nu ar putea de altfel exclude aplicabilitatea unei astfel de obligații de cumpărare invocând condiția referitoare la existența unui profit reportat și la caracterul disponibil al rezervelor societăților Verlipack menționată la articolul 10 primul paragraf din Convenția din 30 aprilie 1985, dat fiind faptul că, în conformitate cu articolul 10 al treilea paragraf din această convenție, reclamanta trebuia, în orice caz, să procedeze ea însăși, în lipsa achiziționării de către societățile Verlipack, la cumpărarea de acțiuni de categoria B și de certificate de participație deținute de SNRSN.

137 De asemenea, trebuie amintit faptul că, prin cumpărarea anticipată de acțiuni de categoria B și de certificate de participație de categoria I care a făcut obiectul Convenției din 18 decembrie 1996, reclamanta a beneficiat de mai multe avantaje.

138 În primul rând, reclamanta a dobândit imediat proprietatea asupra tuturor acțiunilor de categoria B și asupra certificatelor de participație de categoria I deținute încă de autoritățile valone, pe care trebuia, în orice caz, să le cumpere în rate anuale în temeiul Convenției din 18 noiembrie 1987, ceea ce i-a permis să procedeze la restructurarea Verlipack prin asocierea Heye și la simplificarea structurii grupului prin transferul tuturor acțiunilor către Verlipack Holding I.

139 În această privință, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din dosar (a se vedea, în special, considerentele 11 și 12 ale deciziei atacate, punctul 23 al cererii și punctele 6 și 7 ale scrisorii Regatului Belgiei din 26 iulie 2001, adresată Comisiei), în 1996, situația societăților grupului Verlipack era atât de îngrijorătoare încât intrarea unui specialist în domeniul sticlei părea indispensabilă pentru a permite redresarea economică a grupului. În plus, acest specialist, și anume Heye, nu dorea să intre în capitalul unui grup în care autoritățile publice dețineau participație, ceea ce, în ochii Heye, „ar fi putut prezenta un risc de inversare a majorității în caz de alianță între Regiunea valonă și grupul Beaulieu”.

140 Această constatare care apare în nota din 25 mai 1998, nu este de altfel contestată de reclamantă care afirmă, la punctul 22 al cererii sale, că „[g]rupul Beaulieu are un puternic sentiment că acționarul public nu mai este dispus să sprijine în mod activ cele trei societăți Verlipack și că, fără măsuri radicale, se vor îndrepta direct spre faliment. Beaulieu dorește să lanseze o operațiune de salvare și caută în acest scop parteneri strategici cu experiență recunoscută pe piața de sticlă. Acesta este contextul în care au fost angajate negocierile cu [...] Heye [...], unul din cei mai importanți producători germani de sticlă”.

141 Mai mult, din scrisoarea Regatului Belgiei din 26 iulie 2001 adresată Comisiei rezultă că „Beaulieu și Heye, precum și Regiunea valonă au început negocierile pentru a organiza cesiunea grupului Verlipack către Heye și pentru a pune pe picioare o nouă structură financiară pusă în aplicare în aprilie 1997” și că „[î]n urma unui acord între Beaulieu și Heye s-a convenit ca acțiunile și certificatele de participație deținute de

Regiunea valonă în Verlipack Ghlin și Verlipack Jumet să fie achiziționate de Beaulieu înainte de orice intervenție a Regiunii valone”.

142 Regiunea valonă a participat de altfel în mod activ la restructurarea grupului Verlipack pentru a opri pierderile care o amenințau. După cum rezultă din considerentele 18 - 22 ale Deciziei 2001/856, Regiunea valonă a acordat, în 1997, două împrumuturi în valoare de 250 milioane BEF fiecare pentru Heye, care au finanțat aportul în capital al acestuia din urmă în Verlipack în vederea restructurării menționate (a se vedea, de asemenea, în această privință, Hotărârea din 3 iulie 2003, Belgia/Comisia, punctul 44 de mai sus, punctele 22–24).

143 În al doilea rând, în contextul negocierilor și al acordului încheiat între Beaulieu și Heye menționate anterior trebuie arătate, de altfel, avantajele obținute de reclamantă în ceea ce privește prețurile acțiunilor de categoria B și a certificatelor de participație de categoria I pe care le-a dobândit, precum și modalitățile de plată.

144 Astfel, mai întâi, deși potrivit Convenției din 30 aprilie 1985, la care a aderat prin Actul adițional din 18 noiembrie 1987, reclamanta trebuia să plătească prețul convenit pe măsura împlinirii termenelor, prin Convenția din 18 decembrie 1996, reclamanta a beneficiat de posibilitatea de a amâna plata prețului acțiunilor și al certificatelor de participație în cauză la 31 decembrie 2001, fără dobândă, neținând seama de faptul că a obținut imediat toate aceste acțiuni și certificate de participație și a putut astfel facilita restructurarea Verlipack.

145 Ulterior, contrar afirmației reclamantei potrivit căreia prețul nu era negociabil și prin urmare trebuia să plătească 142 140 000 BEF, corespunzând cu 100 % din valoarea nominală a acțiunilor și a certificatelor de participație în litigiu, aceasta a beneficiat de o reducere în sumă de 28 428 000 BEF, prețul plătit corespunzând cu 80 % din prețul de emisiune, în conformitate cu articolul 3 din Decretul regal din 1985, în pofida obținerii unui drept de proprietate imediată și a celui de a nu plăti suma de 113 712 000 BEF până la 31 decembrie 2001, fără dobândă.

146 În sfârșit, această analiză decurge de asemenea din scrisoarea Regatului Belgiei din 26 iulie 2001, adresată Comisiei, potrivit căreia „grupul Beaulieu a acceptat cumpărarea acestor acțiuni și certificate de participație în schimbul unor condiții de plată favorabile sau printr-o eșalonare a rambursării pe patru ani, fără dobândă, pentru a facilita restructurarea propusă sub conducerea Heye, în colaborare cu Regiunea valonă”.

147 Astfel, ultimul paragraf extras din nota din 25 mai 1998 invocat de reclamantă în sprijinul argumentului său întemeiat pe lipsa vreunei marje de negociere în momentul cumpărării acțiunilor și certificatelor de participație în cauză prin Convenția din 18 decembrie 1996 ar trebui citit în întregul context al cumpărării descrise anterior, în special al existenței dovedite a unor negocieri între Heye și reclamantă care au dus la un acord și la acceptarea de către aceasta din urmă a cumpărării în cauză în condițiile menționate anterior și nu ar putea fi așadar înțeles ca demonstrând exercitarea unei constrângeri de către Regiunea valonă împotriva reclamantei.

148 În plus, paragrafele ulterioare ale notei menționate din 25 mai 1998 sprijină această analiză prin faptul că se face o referire explicită la necesitatea, în scopul remedierii situației Verlipack, de a transfera controlul grupului către Heye pentru a putea garanta majoritatea noului investitor în acest holding, ceea ce arăta mai degrabă dorința exprimată de către reclamantă de a asocia Heye operațiunii de redresare economică a grupului Verlipack.

149 Rezultă așadar că, ținând seama de obligația de cumpărare de acțiuni de categoria B și de certificate de participație de categoria I asumată de reclamantă prin Actul adițional din 18 noiembrie 1987 și prin acordul încheiat între grupul Beaulieu și Heye care a precedat această achiziție și avantajele astfel rezultate, argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că ar fi fost constrânsă de autoritățile valone să procedeze astfel trebuie respins.

150 În al doilea rând, trebuie examinat argumentul reclamantei potrivit căruia prețul acțiunilor și al certificatelor de participație în cauză, a căror valoare era zero, respectiv negativă, a fost supraevaluat în Convenția din 18 decembrie 1996 și că Actul adițional din 20 noiembrie 1998 a avut ca obiect ajustarea prețului fixat în vederea alinierii acestuia cu cel plătit patru luni mai târziu de Verlipack Holding I sau, potrivit reclamantei, de Heye în Convenția din 9 aprilie 1997, în cadrul unei achiziții similare pentru acțiuni al căror preț a fost stabilit în funcție de valoarea lor reală și nu în funcție de valoarea lor nominală.

151 În primul rând, în ceea ce privește supraevaluarea prețului stabilit în Convenția din 18 decembrie 1996, trebuie amintit că, pe de o parte, reclamanta a acceptat, aderând, prin Actul adițional din 18 noiembrie 1987, la Convenția din 30 aprilie 1985, să cumpere acțiuni de categoria B și certificate de participație de categoria I Verlipack deținute de SNRSN potrivit calendarului și prețul stabilit prin aceasta și, pe de altă parte, avea cunoștință despre faptul că, potrivit Decretului regal din 1985, deja menționat în mod expres la articolul 4 litera f) ultimul alineat din Convenția din 30 aprilie 1985, prețul acțiunilor preferențiale fără drept de vot nu putea fi mai mic de 80 % din prețul lor de emisiune.

152 În plus, rezultă din termenii scrisorii din 11 ianuarie 2001, înregistrată la 15 ianuarie 2001 și care se repetă la punctul 97 al prezentei hotărâri, că autoritățile valone au scris Comisiei că prețul de 113 712 000 BEF reprezenta, în temeiul Decretului regal din 1985, 80 % din valoarea acțiunilor și certificatelor de participație în cauză, pe baza prețului lor de emisiune.

153 Rezultă de asemenea din scrisoarea Regatului Belgiei din 26 iulie 2001 adresată Comisiei că, drept răspuns la afirmația Comisiei potrivit căreia „obligația de a stabili un preț egal cu 80 % din prețul de emisiune este o obligație stabilită prin lege, care este impusă, fără deosebire, tuturor celor care doresc să cumpere astfel de acțiuni preferențiale”, autoritățile belgiene au declarat că au ținut deja cont de faptul că Decretul regal din 1985 nu impunea condițiile în care să fie efectuată plata, iar condițiile speciale convenite erau justificate de costurile suplimentare rezultate pentru grupul Beaulieu din aplicarea reglementării belgiene.

154 Astfel, deși, astfel cum rezultă din considerentele 77 - 79 ale deciziei atacate, autoritățile belgiene au confirmat faptul că acțiunile și certificatele de participație în cauză fuseseră cumpărate la un preț care nu corespundea, potrivit acestora, realității economice, ele au justificat totuși acest preț în raport cu Decretul regal din 1985 aplicabil tuturor operațiunilor de achiziție de tipul celei în cauză în speță și au subliniat în scrisorile din 11 ianuarie și din 26 iulie 2001 menționate la punctele 152 și 153 ale prezentei hotărâri că au remediat acest cost suplimentar acordând condiții de rambursare avantajoase și anume plata de către reclamantă la patru ani de la transferul de proprietate, fără dobândă, precum și acceptarea acestui preț de către grupul Beaulieu.

155 În plus, din considerentele 10 și 13 ale deciziei de deschidere a procedurii oficiale de investigare ar reieși că valoarea activelor era superioară celei a datoriei, activul, constituit din exploatări (Ghlin, Jumet și Mol), fiind evaluat la suma de 515 milioane BEF, iar datoriile la mai mult de 362,8 milioane BEF.

156 Trebuie constatat, în sfârșit, că din procesul-verbal nu rezultă că reclamanta ar fi pus la îndoială, în cadrul vreunei proceduri juridice naționale, nici obligația sa de a plăti valoarea prețului și a certificatelor de participație în cauză, menționat în Convenția din 18 decembrie 1996, nici că ar fi acceptat aplicabilitatea Decretului regal din 1985.

157 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectul Actului adițional din 20 noiembrie 1998, trebuie constatat că acesta prevede drept cauze de stingere a datoriei fie plata prin virament a sumei de 113 712 000 BEF, fie transferul a 9 704 acțiuni din capitalul societății Verlipack Holding II.

158 Astfel, stabilind că datoria ar putea fi stinsă nu numai prin viramentul unei sume de 113 712 000 BEF, ci și prin transferul a 9 704 acțiuni cu valoare zero, trebuie constatat că Actul adițional din 20 noiembrie 1998 nu ar fi putut avea ca obiect ajustarea prețului convenit în Convenția din 18 decembrie 1996 la cel stabilit în Convenția din 9 aprilie 1997, în măsura în care, potrivit spuselor sale, se limita la a adăuga doar posibilitatea de a stinge datoria prin transferarea acțiunilor cu valoare zero.

159 În plus, dacă ar fi existat intenția de a proceda la o ajustare a prețurilor, este rezonabil să se presupună, pe de o parte, că o diminuare a prețului plătit prin virament ar fi fost de asemenea prevăzută și, pe de altă parte, că un astfel de act adițional nu ar fi fost adoptat la 20 noiembrie 1998, adică la aproximativ douăzeci de luni de la semnarea Convenției din 9 aprilie 1997 între Regiunea valonă și Verlipack Holding I (deținută de Heye), dată la care, de altfel, după cum reiese din considerentul 75 al deciziei atacate, Verlipack Holding II era în stare de incapacitate de plată. Într-adevăr, prin ordonanța din 31 mai 1999, Tribunal de Commerce din Mons a constatat faptul că incapacitatea de plată a Verlipack Holding II data din iunie 1998.

160 Rezultă că argumentul reclamantei întemeiat pe faptul că, în 1996, valoarea reală a acțiunilor era zero sau chiar negativă și pe faptul că Actul adițional din 20 noiembrie 1998 a avut ca obiect ajustarea prețului stabilit în Convenția din 18 decembrie 1996 la cel stabilit în Convenția din 9 aprilie 1997 nu poate fi acceptat.

161 Din cele menționate anterior rezultă că prima parte a primului motiv trebuie respinsă.

Cu privire la a doua parte, referitoare la faptul că, dacă s-ar fi conferit un avantaj, reclamanta nu ar putea fi considerată întreprindere favorizată în sensul articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE

– Argumentele părților

162 În sprijinul acestei ramuri, reclamanta se bazează pe Decizia 2001/856, în special pe considerentele 109 și 110, în care Comisia indică faptul că beneficiarul unui ajutor, pe care va trebui eventual să-l restituie, nu este neapărat întreprinderea care ar fi primit în mod direct fondurile autorităților publice, ci aceea care a beneficiat efectiv de ele. Potrivit considerentului 110 al Deciziei nr. 2001/856, acest lucru ar fi confirmat de jurisprudența Curții care ar distinge între, pe de o parte, întreprinderile care au servit drept vehicul pentru tranzitul fondurilor și, pe de altă parte, cele care ar fi obținut din acestea un profit care le-ar putea conferi calitatea de beneficiar. Reclamanta susține din nou că nu a deținut decât pentru o perioadă limitată acțiunile pe care a fost forțată să le achiziționeze și pe care nu avea intenția să le păstreze. După cum reiese din nota Regiunii valone din 25 mai 1998 adresată Comisiei, răscumpărarea forțată a acestor acțiuni ar trebui înțeleasă în lumina faptului că Heye trebuia să reia controlul asupra grupului Verlipack, motiv pentru care acțiunile în cauză ar fi fost plasate în societatea Verlipack Holding I și ar fi ajuns în mod indirect în mâinile Heye.

163 Reclamanta este de părere așadar că n-ar fi putut considerată favorizată în sensul articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE.

164 Rezultă că decizia atacată, întrucât considera reclamanta drept beneficiară a unui ajutor de stat, ar fi contrară atât articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE, cât și dispozițiilor articolului 7 coroborat cu articolul 13 din Regulamentul nr. 659/1999.

165 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

166 Trebuie să se constate, în primul rând, că, în măsura în care argumentul reclamantei se bazează pe presupusa constrângere exercitată împotriva sa în momentul cumpărării prin Convenția din 18 decembrie 1996 a 14 214 acțiuni de categoria B și certificate de participație de categoria I, acesta trebuie respins din motivele menționate la punctele 129 - 149 ale prezentei hotărâri.

167 În al doilea rând, presupunând că argumentul reclamantei nu trebuie înțeles în lumina cumpărării forțate menționate, nu poate fi acceptat ca atare.

168 Astfel, după cum s-a constatat la punctele 131 - 149 ale prezentei hotărâri, reclamanta a acceptat, în temeiul un angajament care a fost aprobat de Adsum în cadrul Convenției din 30 aprilie 1985 la care reclamanta a aderat prin Actul adițional din 18 noiembrie 1987 și care a fost reluat în cadrul Convenției din 18 decembrie 1996, să cumpere acțiuni de categoria B și certificate de participație de categoria I pe care

Regiunea valonă le deținea în capitalul SA Verlipack Jumet și SA Verlipack Ghlin reprezentând plata sumei de 113 712 000 BEF.

169 Astfel, Regiunea valonă, care deținea așadar o datorie certă și lichidă în sumă de 113 712 000 BEF împotriva reclamantei, a anulat în mod necesar la 20 noiembrie 1998 această datorie în schimbul acțiunilor din capitalul unei societăți a căror valoare era zero la acea dată, ceea ce reclamanta nu contestă. Aceasta din urmă nu a demonstrat că, în urma anulării datoriei, în noiembrie 1998, ar fi transferat această sumă în capitalul Verlipack Holding II sau în cea al unei alte societăți care ar fi așadar beneficiară, astfel încât banii au rămas în patrimoniul reclamantei.

170 Comisia a considerat așadar pe bună dreptate că reclamanta a beneficiat de un transfer de resurse publice în favoarea sa.

171 Rezultă că a doua parte a acestui motiv trebuie respinsă.

Cu privire la a treia parte, referitoare la atingerea adusă concurenței și afectarea comerțului intracomunitar

– Argumentele părților

172 Reclamanta arată că, la considerentele 70 - 72 ale deciziei atacate, Comisia este foarte succintă în ceea ce privește analiza celor două condiții referitoare la atingerea adusă concurenței și la afectarea comerțului intracomunitar, din moment ce se limitează la a afirma că aceste condiții sunt îndeplinite dat fiind că grupul Beaulieu este un jucător de prim plan pe piața produselor textile și exportă o mare parte din producția sa.

173 Acest lucru ar însemna că, pentru operatori economici precum grupul Beaulieu, Comisia ar fi exceptată de obligația de a demonstra că aceste două condiții sunt îndeplinite. Potrivit reclamantei, în primul rând, se face referire la ea în calitate de acționar al societăților Verlipack, și nu de producător de produse textile, iar faptul că a fost constrânsă să achiziționeze acțiuni ale unui grup de producător de sticlă de ambalaj și să le plaseze într-un holding controlat de un alt operator economic de pe această piață ar avea prea puțin legătură cu activitatea textilă a grupului Beaulieu. În aceste condiții, reclamanta pretinde că, întrucât ajutorul este pe o piață diferită de cea pe care s-a produs denaturarea concurenței, decizia atacată ar fi eronată în cazul în care, în ceea ce privește cele două condiții menționate la articolul 87 alineatul (1) din Tratatul CE, se referă doar la poziția grupului Beaulieu pe piața produselor textile. În al doilea rând, sustragerea de fonduri din patrimoniul său pentru a le plasa în Verlipack ar fi împiedicat și nu ar fi susținut activitățile sale în domeniul textil, cu atât mai mult cu cât pierderea rezultată din această investiție ar fi fost considerabilă.

174 Solicitând rambursarea sumei menționate în decizia atacată, Comisia nu ar mai remedia, ci dimpotrivă, o denaturare a concurenței și ar penaliza grupul Beaulieu deși sectorul public însuși a recunoscut că prețul plătit de reclamantă în schimbul acțiunilor era disproporționat și că Regiunea valonă ar fi compensat acest schimb prin intermediul Actului adițional din 20 noiembrie 1998. În plus, reclamanta ar fi deținut acțiunile în cadrul Holding Verlipack I numai pentru o perioadă temporară, fără să obțină vreun

avantaj financiar sau economic. Presupunând chiar că reclamanta ar fi primit acțiunile cu titlu gratuit, aceasta din urmă consideră că donația nu ar fi avut vreo influență asupra concurenței pe piața produselor textile.

175 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

176 Cu titlu preliminar, trebuie menționat că, prin această parte, reclamantă contestă, pe de o parte, analiza efectuată de Comisie în ceea ce privește constatarea în speță a condițiilor privind denaturarea concurenței și afectarea schimburilor comerciale dintre statele membre enunțate la articolul 87 alineatul (1) din Tratatul CE și, pe de altă parte, motivația pretins succintă conținută în decizia atacată cu privire la aceste două condiții, motivație care face de asemenea obiectul celui de-al patrulea motiv și care va fi așadar examinată în cadrul acestuia din urmă.

177 În primul rând, în ceea ce privește condiția cu privire la denaturarea concurenței, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, ajutoarele care vizează eliberarea unei întreprinderi de costurile pe care ar fi trebuit să le suporte în mod normal în cadrul administrării sale curente sau al activităților sale obișnuite denaturează în principiu condițiile de concurență (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 8 iunie 1995, Siemens/Comisia, cauza T-459/93, Rec., p. II-1675, punctele 48 și 77 și jurisprudența menționată și Hotărârea din 30 aprilie 1998, Vlaamse Gewest/Comisia, cauza T-214/95, Rec., p. II-717, punctul 43).

178 Trebuie de asemenea amintit că, din moment ce o autoritate publică favorizează o întreprindere care operează într-un sector caracterizat printr-o concurență intensă prin acordarea unui avantaj, există o denaturare a concurenței sau riscul unei asemenea denaturări (Hotărârea Vlaamse Gewest/Comisia, punctul 177 de mai sus, punctul 46).

179 În speță, după cum s-a constatat la examinarea primei și celei de-a doua părți ale acestui motiv, Regiunea valonă a anulat o datorie în sumă de 113 712 000 BEF pe care o deținea împotriva reclamantei, care își exercită activitatea într-un sector și anume textil, care este pe deplin deschis concurenței.

180 Așadar, pe bună dreptate Comisia a considerat la considerentul 71 al deciziei atacate că ajutorul în litigiu denatura sau amenința să denatureze concurența.

181 În ceea ce privește condiția referitoare la afectarea schimburilor comerciale dintre statele membre, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că, atunci când un ajutor financiar acordat de un stat membru consolidează poziția unei întreprinderi în raport cu alte întreprinderi concurente în schimburile comerciale intracomunitare, acestea din urmă trebuie considerate ca fiind afectate de ajutor (Hotărârea Curții din 17 septembrie 1980, Philip Morris/Comisia, cauza 730/79, Rec., p. 2671, punctul 11 și Hotărârea din 17 iunie 1999, Belgia/Comisia, cauza C-75/97, Rec., p. I-3671, punctul 47, Hotărârea Tribunalului Vlaamse Gewest/Comisia, punctul 177 de mai sus, punctul 50, Hotărârea din 11 iulie 2002, Hamsa/Comisia, cauza T-152/99, Rec., p. II-3049, punctul 220 și Hotărârea Fleuren Compost/Comisia, punctul 83 de mai sus, punctul 57).

182 În speță, Comisia a stabilit un tabel la considerentul 70 al deciziei atacate, necontestat de reclamantă, din care rezultă că, în materie de covoare și alte acoperitoare de podea din materiale textile, există numeroase schimburi comerciale între Belgia și restul lumii, Belgia exportând în 1998 în valoare de 2 009 560 000,84 euro și importând 211 659 000,19 euro.

183 În plus, rezultă din considerentul 71 al deciziei atacate și în special din nota de subsol de la pagina 17 că reclamanta este primul producător european de covoare, exportând 98 % din producția sa. În plus, Comisia a indicat că, în cursul anilor 1997, 1998 și 1999, vânzările reclamantei s-au ridicat la sumele de 4 379 764 000 BEF, respectiv 5 182 220 000 BEF și 4 821 857 000 BEF.

184 În sfârșit, argumentul reclamantei potrivit căruia condițiile prevăzute la articolul 87 alineatul (1) din Tratatul CE nu ar fi în speță îndeplinite, în măsura în care ajutorul în litigiu s-ar situa pe o piață diferită de cea în care a avut loc denaturarea concurenței, nu poate fi acceptat. Astfel, potrivit deciziei atacate, procedura referitoare la ajutorul de stat în cauză se referea la grupul Beaulieu care, după cum se menționează la considerentul 22 al deciziei atacate, este controlat de reclamantă. Ajutorul acordat în valoare de 113 712 000 BEF, care nu a fost, astfel cum s-a constatat la punctul 169 al prezentei hotărâri, transferat în capitalul Verlipack Holding II sau în cel al unei alte societăți din sectorul sticlei, a rămas în patrimoniul grupului Beaulieu. Acest sprijin s-a repercutat în mod necesar în sectorul de activitate în care grupul Beaulieu este activ, și anume cel textil. Ajutorul de care a beneficiat reclamanta s-a tradus printr-un avantaj concurențial pe piața produselor textile.

185 Rezultă că a treia parte nu poate fi acceptată și primul motiv trebuie respins în ansamblul său.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității și a articolului 14 din Regulamentul nr. 659/1999

Argumentele părților

186 Reclamanta arată că, potrivit jurisprudenței, actele instituțiilor comunitare nu trebuie să depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru a atinge scopul urmărit (Hotărârea Curtții din 17 mai 1984, Denkavit Nederland, cauza 15/83 Rec., p. 2171, Hotărârea Tribunalului din 22 noiembrie 2001, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie/Comisia, cauza T-9/98, Rec., p. II-3367) și că acest principiu este consacrat de articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999, care prevede că nu este solicitată de Comisie recuperarea unui ajutor care ar fi împotriva unui principiu general de drept comunitar.

187 Reclamanta susține că a demonstrat că achiziționarea forțată a acțiunilor și certificatelor de participație în cauză în societățile Verlipack nu i-a oferit nici un avantaj financiar sau de alt tip în sensul articolului 87 din Tratatul CE, astfel încât ar fi contrar principiul proporționalității să i se impună recuperarea unui ajutor inexistent.

188 În plus, chiar presupunând că a fost acordat un ajutor de stat care să o favorizeze, nu ar fi posibil să se cuantifice pretinsul avantaj acordat în mod obișnuit. Astfel, în cele mai

multe cazuri, se presupune că valoarea ajutorului de exploatare de care a beneficiat o întreprindere corespunde în esență unui obstacol în calea concurenței în sectorul său de activitate. În speță, pe de o parte, nu ar exista un transfer direct de lichiditate din sectorul public în sectorul privat și, pe de altă parte, avantajul nu s-ar situa în sectorul său tradițional de activitate. Ar fi așadar greșit să se stabilească gradul de denaturare a concurenței pe piața produselor textile doar în lumina valorii nominale a acțiunilor dobândite de reclamantă într-un grup de producători de sticlă de ambalaj. Potrivit reclamantei, din ansamblul faptelor cauzei rezultă că valoarea nominală a acțiunilor nu poate corespunde gradului presupus de denaturare a concurenței pe piața produselor textile, nu doar pentru că o astfel de valoare este nejustificat de mare și nu corespunde în niciun fel valorii sale reale, ci și pentru că, presupunând că achiziționarea forțată de acțiuni i-ar oferi un avantaj, nu ar putea avea ca efect denaturarea concurenței pe piața produselor textile, din moment ce achiziționarea gratuită de acțiuni de pe piața produselor de sticlă nu ar implica în mod automat un avantaj operațional pe piața produselor textile.

189 Din aceste elemente rezultă că afirmația Comisiei potrivit căreia recuperarea valorii nominale a acțiunilor dobândite de reclamantă este necesară pentru a elimina denaturarea concurenței ar fi contrară realității economice, astfel încât, impunând această recuperare, Comisia ar încălca principiul proporționalității, precum și articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999.

190 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Tribunalului

191 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia ar fi încălcat articolul 14 alineatul (1) din Regulamentul nr. 659/1999 și principiul proporționalității solicitând recuperarea ajutorului, chiar dacă achiziționarea forțată de acțiuni de categoria B și certificate de participatie de categoria I, în temeiul Convenției din 18 decembrie 1996, nu i-ar fi adus niciun avantaj financiar, este suficient să se constate că, în măsura în care această încălcare se bazează pe un argument referitor la o pretinsă constrângere exercitată împotriva reclamantei în cursul achiziției menționate, acesta trebuie respins din motivele menționate la punctele 129 - 149 ale prezentei hotărâri.

192 Chiar dacă argumentul reclamantei nu se bazează pe o astfel de constrângere, ci numai pe cumpărarea de acțiuni efectuate de aceasta, trebuie să fie de asemenea respins.

193 Astfel, trebuie constatat că, în speță, după cum reiese din decizia atacată, în special de la considerentele 91 și 92, ajutorul de stat a constatat în faptul că Regiunea valonă a anulat, la 20 noiembrie 1998, o datorie certă în sumă de 113 712 000 BEF la grupul Beaulieu, în schimbul remiterii a 9 704 acțiuni în capitalul Verlipack Holding II, care erau, în momentul cesiunii lor, în decembrie 1998, fără nicio valoare, activul societății fiind evaluat la 1 BEF la 11 februarie 1999.

194 Reclamanta pleacă așadar de la o premisă eronată în măsura în care pretinde, în special, că gradul de denaturare a concurenței a fost stabilit în mod eronat în lumina valorii nominale a acțiunilor achiziționate în 1996, întrucât nu această operațiune a fost

clasificată ca ajutor de stat, ci anularea, la 20 noiembrie 1998, de către Regiunea valonă a unei datorii certe și lichide în sumă de 113 712 000 BEF pe care o deținea împotriva reclamantei și că acest fapt nu a fost niciodată contestat în fața instanțelor naționale.

195 Prin anularea unei astfel de datorii în favoarea unei întreprinderi private, Regatul Belgiei a oferit un ajutor în sumă de 113 712 000 BEF din sectorul public către sectorul privat.

196 Importanța denaturării trebuia așadar apreciată în lumina faptului că Regiunea valonă avea o creanță certă și lichidă de 113 712 000 BEF din partea reclamantei pe care a decis să nu o recupereze.

197 Prin urmare, cu privire la renunțarea acestei creanțe a impus Comisia la considerentul 111 al deciziei atacate să se recupereze ajutorul „[p]entru a restabili condițiile economice cu care ar fi trebuit să se confrunte întreprinderea în cazul în care ajutorul de stat incompatibil nu i-ar fi fost acordat”.

198 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia ajutorul acordat nu ar fi avut drept consecință denaturarea concurenței pe piața produselor textile, întrucât achiziționarea gratuită de acțiuni de pe piața sticlei nu ar implica în mod automat acordarea unui avantaj operațional pe piața produselor textile, este suficient să se reamintească faptul că, astfel cum s-a stabilit deja la punctul 184 al prezentei hotărâri, ajutorul de care a beneficiat reclamanta a rămas în patrimoniul grupului Beaulieu și se traduce așadar printr-un avantaj financiar pe piața produselor textile, astfel încât, fiind de natură să consolideze poziția întreprinderii beneficiare în raport cu alte firme și să-i permite să-și majoreze exporturile, este în mod necesar de natură să denatureze concurența în cadrul pieței comune și să afecteze schimburile comerciale dintre statele membre.

199 Nu se poate așadar reproșa Comisiei că a încălcat principiul proporționalității și articolul 14 din Regulamentul nr. 659/1999, pe motiv că aceasta a solicitat recuperarea valorii ajutorului constituit prin anularea datoriei în sumă de 113 712 000 BEF.

200 În aceste condiții, al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului egalității de tratament

201 Reclamanta, care împarte acest motiv în trei părți, reproșează Comisiei faptul că a încălcat principiul egalității de tratament astfel cum este enunțat de Curte în Hotărârea din 19 octombrie 1977, Ruckdeschel și alții (cauzele conexe 117/76 și 16/77, Rec., p. 1753), în primul rând, aplicând două metode de estimare diferite pentru stabilirea valorii acțiunilor și certificatelor de participație deținute de Verlipack, apoi, procedând la estimarea menționată la două momente diferite și, în cele din urmă, folosind argumentul referitor la beneficiarul final al ajutorului de stat în două moduri diferite.

Cu privire la prima parte referitoare la faptul că decizia atacată încalcă principiul egalității de tratament procedând la aplicarea a două metode diferite pentru stabilirea valorii acțiunilor și certificatelor de participație

– Argumentele părților

202 Reclamanta reproșează Comisiei faptul că a aplicat două metode diferite pentru a stabili valoarea acțiunilor și certificatelor de participație deținute în societățile Verlipack, una întemeiată pe prețul lor de emisiune (valoarea nominală, adică 113 712 000 BEF, prețul la care reclamanta a fost obligată să le cumpere), cealaltă pe valoarea reală a acțiunilor în momentul cesionării lor către Regiunea valonă care, potrivit considerentului 80 al deciziei atacate, era în definitiv zero.

203 În cadrul acestor două tranzacții, Regiunea valonă și reclamanta s-ar fi aflat în situații practic identice: ambele au cedat un portofoliu de acțiuni din societățile Verlipack la un moment dat, când aceste societăți s-au confruntat cu dificultăți economice, fie în decembrie 1996, data cesiunii acțiunilor și certificatelor de participație în cauză de către Regiunea valonă reclamantei, fie în noiembrie 1998, data cesiunii acțiunilor de către reclamantă Regiunii valone. Într-adevăr, în decembrie 1996, Verlipack Jumet și Verlipack Ghlin au acuzat pierderi extrem de importante.

204 Prin urmare, reclamanta are îndoieli dacă a avut motive Comisia să aplice două metode diferite pentru a estima valoarea unui portofoliu de acțiuni în societăți identice în esență, la date clar diferite, dar în situații financiare foarte similare.

205 Reclamanta susține că singura justificare dată de Comisie este Decretul regal din 1985. Conform jurisprudenței menționate la punctul 126 al prezentei hotărâri, acest punct de vedere ar fi prea formal, rigid și restrictiv și ar ignora contextul de fapt și economic al prezentei cauze. Astfel, pe de o parte, Regiunea valonă a afirmat în repetat rânduri că prețul plătit de reclamantă în 1996 era excesiv și, pe de altă parte, în 1997, Regiunea valonă ar fi ținut seama, în ceea ce privește Heye, valoarea reală a acestor acțiuni.

206 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

207 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, discriminarea constă într-un tratament diferit în situații comparabile, determinând un dezavantaj pentru anumiți operatori în raport cu alții, fără ca această diferență de tratament să fie justificată de existența unor diferențe obiective semnificative (Hotărârea Curții din 13 iulie 1962, Klöckner-Werke și Hoesch/Haute Autorité, cauzele conexe 17/61 și 20/61, Rec., p. 615, 652, Hotărârea din 15 ianuarie 1985, Finsider/Comisia, cauza 250/83, Rec., p. 131, punctul 8 și Hotărârea din 26 septembrie 2002, Spania/Comisia, cauza C-351/98, Rec., p. I-8031, punctul 57 și Hotărârea Tribunalului din 7 iulie 1999, Wirtschaftsvereinigung Stahl/Comisia, cauza T-106/96, Rec., p. II-2155, punctul 103).

208 În această privință, trebuie amintit că reclamanta, potrivit Convenției din 30 aprilie 1985 la care a aderat în temeiul Actului adițional din 18 noiembrie 1987, a acceptat să preia drepturile și obligațiile care decurg din această convenție care prevedea în mod precis la articolul 10 condițiile cărora se supunea cumpărarea de acțiuni de categoria B și de certificate de participație de categoria I, în special prețul. Acest acord făcea trimitere,

între altele, la Decretul regal din 1985 care stabilește, în special, condițiile prețului lor de achiziție.

209 După cum rezultă din considerentele 77 și 78 ale deciziei atacate, prețul stabilit prin Convenția din 18 decembrie 1996, conform Decretului regal din 1985, echivala cu 80 % din valoarea acțiunilor preferențiale fără drept de vot, stabilită în Convenția din 30 aprilie 1985. Prin această tranzacție, reclamanta avea o datorie certă și lichidă de 113 712 000 BEF față de Regiunea valonă.

210 În schimb, valoarea acțiunilor pe care Regiunea valonă le-a acceptat prin Actul adițional din 20 noiembrie 1998 pentru plata datoriei de 113 712 000 BEF, astfel cum reiese din considerentele 73 - 76 și 80 ale deciziei atacate, nefiind în niciun fel legată de Decretul regal din 1985, trebuia să fie stabilită în lumina faptelor care se prezentau la momentul actului adițional.

La momentul Actului adițional din 20 noiembrie 1998, Verlipack Holding II, ale cărei acțiuni au fost transferate către Regiunea valonă, era în incapacitate de plată, stare care se producea, potrivit Tribunal de Commerce din Mons din 31 mai 1999, în luna iunie 1998, activul său fiind estimat la 1 BEF.

Aceste acțiuni, a căror valoare nominală era de 100 milioane BEF, nu aveau așadar, la momentul Actului adițional din 20 noiembrie 1998, nicio valoare, ceea ce nu este de altfel contestat de reclamantă.

211 Comisia putea așadar să aprecieze actul adițional amintit ținând seama de valoarea reală a acțiunilor în cauză.

212 Această concluzie nu este infirmată de argumentul reclamantei întemeiat pe compararea situației sale cu cea a Heye în cadrul Convenției privind opțiunea din 9 aprilie 1997 încheiată între Verlipack Holding I și Regiunea valonă, prin care s-a convenit că „prețul fiecărei acțiuni [corespundea] valorii calculate prin împărțirea activului net divizibil [...] al SA Verlipack Holding II, [...] la numărul de acțiuni emise de societatea menționată”.

213 Astfel, din această convenție nu reiese că acțiunile deținute de Regiunea valonă în capitalul Verlipack Holding II ar fi fost acțiuni preferențiale fără drept de vot, în sensul Decretului regal din 1985.

214 În orice caz, chiar presupunând că acțiunile care au făcut obiectul convenției de opțiune menționate ar fi fost comparabile cu cele care au făcut obiectul cesiunii în cadrul Convenției din 18 decembrie 1996, trebuie constatat, după cum a fost subliniat pe bună dreptate de Comisie că Regiunea valonă și nu Comisia este cea care ar fi aplicat un tratament discriminatoriu în ceea ce privește reclamanta.

215 În consecință, prima parte a celui de al treilea motiv trebuie respinsă.

Cu privire la a doua parte referitoare la faptul că decizia atacată încalcă principiul egalității de tratament procedând la estimarea acțiunilor și certificatelor de participație la momente diferite

– Argumentele părților

216 Potrivit reclamantei, din decizia atacată reiese că acțiunile care au făcut obiectul transferului în locul plății în luna decembrie 1998 au fost evaluate la 0 BEF pe motiv că valoarea activului Holding Verlipack II s-a redus la 1 BEF la 11 februarie 1999. Pentru a stabili valoarea acțiunilor transferate în locul plății pentru a Regiunea valonă, Comisia s-ar fi plasat așadar la momentul adoptării deciziei atacate și ar fi ținut seama de evoluția ulterioară a societății în cauză din grupul Verlipack până la momentul falimentului. În schimb, în ceea ce privește valoarea acțiunilor cumpărate în 1996, Comisia ar fi luat în considerare numai valoarea lor nominală la momentul achiziționării. La considerentul 107 al deciziei atacate, Comisia nu ar ține așadar seama de evoluția economică și financiară a societăților implicate și nici de Decizia 2001/856 din care reiese că, înainte de intrarea Heye în capital, situația financiară a Verlipack nu părea a fi viabilă. În plus, Comisia nu ar lua în considerare Actul adițional din 20 noiembrie 1998, în temeiul căruia datoria Regiunii valone fusese deja stinsă, în dreptul civil, după transferul în locul plății pentru acțiunile Verlipack Holding II. Distincția astfel stabilită de Comisie între aceste două situații, care rezultă din faptul că a ținut seama de evoluția economică și financiară a Verlipack, în prima situație și nu în a doua, nu ar fi justificată în mod obiectiv și ar constitui o încălcare a principiului egalității de tratament.

217 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

218 Trebuie constatat că, prin această a doua parte, reclamanta reia, în esență, argumentele deja invocate în prima parte referitoare la valoarea acțiunilor și certificatelor de participare în cauză, astfel cum se face referire la punctele 207 - 211 ale prezentei hotărâri.

219 În orice caz, trebuie amintit că, pentru a stabili valoarea ajutorului acordat reclamantei prin Actul adițional din 20 noiembrie 1998, Comisia a luat în considerare pe bună dreptate faptele astfel cum se prezentau la momentul în care Regiunea valonă a acceptat, ca plată pentru o datorie certă și lichidă în sumă de 113 712 000 BEF, remiterea a 9 704 acțiuni în societatea Verlipack Holding II care nu aveau, la acea dată, 20 noiembrie 1998, nicio valoare.

220 A doua parte a celui de al treilea motiv trebuie așadar respinsă.

Cu privire la a treia parte referitoare la faptul că decizia atacată încalcă principiul egalității de tratament utilizând argumentul referitor la beneficiarul final al ajutorului de stat în două moduri diferite

– Argumentele părților

221 Reclamanta arată că, astfel cum reiese din considerentele 109 și 110 ale Deciziei 2001/856, Heye nu a fost considerată ca fiind beneficiarul final al ajutorului. În mod similar, reclamanta pretinde că nu ar putea fi considerată ca beneficiar final al ajutorului din moment ce a cedat aproape imediat (la 24 ianuarie 1997) portofoliul de acțiuni

dobândite la 18 decembrie 1996 în favoarea Verlipack Holding I, al cărei control a fost asigurat de Heye începând cu 11 aprilie 1997. Reclamanta nu a beneficiat de fapt de pretinsul ajutor de stat și poziția sa ar fi așadar aceeași cu cea a Heye în Decizia 2001/856. Prin tratarea acestor două societăți în moduri diferite, fără a oferi vreo justificare obiectivă, Comisia a încălcat principiul egalității de tratament.

222 Comisia solicită respingerea acestei părți.

– Aprecierea Tribunalului

223 Prin această a treia parte, reclamanta contestă din nou că ar fi fost beneficiara ajutorului și pretinde, bazându-se pe considerentele 109 și 110 ale Deciziei 2001/856, că, la fel ca Heye, nu a putut utiliza acțiunile și certificatele de participație puse la dispoziția sa la 18 decembrie 1996 în alte scopuri decât pentru a le transfera imediat, prin intermediul Verlipack Holding I, la uzinele Verlipack, astfel încât nu a beneficiat de ajutorul de stat pretins.

224 În primul rând, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din decizia atacată, doar anularea datoriei prevăzute prin Actul adițional din 20 noiembrie 1998 a fost considerată de Comisie ajutor de stat și, prin urmare, problema calificării ajutorului de stat nu s-ar putea referi la tranzacția vizată de Convenția din 18 decembrie 1996.

225 În al doilea rând, trebuie amintit că, la considerentul 108 al Deciziei 2001/856, Comisia a constatat că „[c]lauzele care afectează cele două convenții [adică un împrumut obligatoriu și prețul] stipul[au] *expressis verbis* că Heye i) se angaje[ază] să recapitalizeze uzinele de producție Ghlin și Jومت și ii) să finanțeze investițiile în trei uzine Verlipack, inclusiv uzina Mol (Flandra)”. Rezultă din cele menționate anterior că Heye trebuia, grație fondurilor obținute, să recapitalizeze Verlipack.

226 În schimb, nu există nicio asemenea clauză în Actul adițional din 20 noiembrie 1998, reclamanta nesușinând de altfel că ar fi fost prevăzută o astfel de clauză de transfer al fondurilor puse la dispoziția sa, astfel încât situația sa nu ar fi fost comparabilă cu cea a Heye. În plus, reclamanta nu a pretins niciodată că, în urma anulării datoriei deținute de Regiunea valonă, ar fi procedat la recapitalizarea Verlipack până la nivelul datoriei astfel anulate.

227 Rezultă din cele menționate anterior că a treia parte nu poate fi acceptată și al treilea motiv trebuie respins în ansamblul său.

Cu privire la al patrulea motiv, întemeiat pe încălcarea obligației de motivare

Argumentele părților

228 Reclamanta consideră că decizia atacată are lacune în ce privește motivația, cel puțin asupra a patru puncte.

229 În primul rând, reclamanta pretinde că decizia atacată nu este suficient de motivată în ceea ce privește motivele pentru care Comisia se bazează exclusiv pe valoarea nominală a

portofoliului de acțiuni pe care reclamanta le-a dobândit, fără a se ține seama de contextul de fapt complex al acestei cauze.

230 În al doilea rând, decizia atacată nu ar explica motivele pentru care se bazează, pe de o parte, pe data adoptării sale în ceea ce privește valoarea acțiunilor date în plată (a căror valoare este estimată la 1 BEF) și, pe de o parte, pe data cumpărării forțate a acțiunilor de către reclamantă la 18 decembrie 1996, adică valoarea lor nominală. Decizia atacată nu ar motiva suficient această diferență.

231 În al treilea rând, decizia atacată nu ar justifica diferența de tratament între reclamantă și Heye în ansamblul dosarului Verlipack. În același fel în care Heye nu a fost considerată ca beneficiar final al ajutorului în Decizia 2001/856, ar fi trebuit să fie la fel situația și în decizia atacată și nu ar fi trebuit să fie considerată drept întreprinderea care a beneficiat efectiv de portofoliul de acțiuni pe care cu siguranță le-a achiziționat, dar în mod forțat. Reclamanta nu ar fi putut beneficia, dacă ar fi fost cazul, de un avantaj financiar decât în măsura în care ar fi deținut aceste acțiuni, respectiv între 18 decembrie 1996 și 11 aprilie 1997.

232 În ultimul rând, reclamanta, referindu-se la ceea ce este menționat la punctele 172 - 174 ale prezentei hotărâri, pretinde că ar fi omis Comisia să explice motivul pentru care ajutorul, presupunând că i-ar fi fost acordat, ar fi denaturat concurența și ar fi afectat schimburile comerciale dintre statele membre pe piața produselor textile.

233 Comisia solicită respingerea acestui motiv.

Aprecierea Tribunalului

234 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, obligația de motivare prevăzută de articolul 253 din Tratatul CE constituie o formalitate esențială care trebuie să fie deosebită de problema temeiniciei motivației, aceasta din urmă ținând de legalitatea de fond a actului în litigiu. Din această perspectivă, motivarea impusă de articolul 253 din Tratatul CE trebuie adaptată naturii actului în cauză și trebuie să indice în mod clar și neechivoc raționamentul instituției, autoare a actului, astfel încât să permită părților interesate să cunoască justificările măsurii adoptate și instanței competente să-și exercite controlul (Hotărârea Curții din 13 martie 1985, Țările de Jos și Leeuwarder Papierwarenfabriek/Comisia, cauzele conexe 296/82 și 318/82, Rec., p. 809, punctul 19, Hotărârea Comisia/Sytraval și Brink's France, punctul 83 de mai sus, punctele 63 și 67 și Hotărârea Curții din 19 septembrie 2002, Spania/Comisia, cauza C-114/00, Rec., p. I-7657, punctul 62, Hotărârea Fleuren Compost/Comisia, punctul 83 de mai sus, punctul 119).

235 În plus, această cerință trebuie să fie apreciată în funcție de circumstanțele speței, în special de conținutul actului, de natura motivelor invocate și de interesul pe care destinatarul sau alte persoane afectate în mod direct și individual de act îl pot avea în a obține explicații. Nu este necesar ca motivarea să specifice toate elementele de fapt și de drept pertinente, în măsura în care problema dacă motivarea actului îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 253 din Tratatul CE trebuie să fie apreciată nu doar în raport față de

formularea sa, ci și față de contextul său și față de ansamblul normelor juridice care reglementează aspectul în cauză (a se vedea Hotărârea Curții Spania/Comisia, punctul 234 de mai sus, punctul 63 și Hotărârea Curții din 28 ianuarie 2003, Germania/Comisia, cauza C-334/99, Rec., p. I-1139, punctul 58 și jurisprudența menționată).

236 Aplicat încadrării unei măsuri de ajutor, acest principiu dispune indicarea motivelor pentru care Comisia consideră că măsura de ajutor în cauză intră în domeniul de aplicare a articolului 87 alineatul (1) din Tratatul CE (Hotărârea Tribunalului din 30 aprilie 1998, Cityflyer Express/Comisia, cauza T-16/96, Rec., p. II-757, punctul 66).

237 În lumina acestei jurisprudențe, nu ar părea că, în această speță, Comisia nu și-a îndeplinit obligația de a justifica în mod suficient decizia atacată în ceea ce privește cele patru obiecții ridicate de reclamantă.

238 În ceea ce privește faptul că, în primul rând, Comisia se bazează pe valoarea nominală a acțiunilor de categoria B și a certificatelor de participație de categoria I pe care reclamanta le-a cumpărat în 1996, este suficient să se constate că, astfel cum rezultă din punctele 150 - 156 ale prezentei hotărâri privind valoarea acțiunilor B și a certificatelor de participație în cauză, Comisia a prezentat, la considerentele 77 și 78 ale deciziei atacate, motivele pe care se bazează o astfel de valoare. Într-adevăr, aceste două considerente sunt redactate astfel:

„Belgia susține că prețul de 113 712 000 BEF stabilit în decembrie 1996 pentru acțiunile fără drept de vot și certificatele de participație cedate de Sowagep grupului Beaulieu nu ar corespunde valorii acestora. În speță, potrivit Belgiei, ar fi vorba «despre un preț impus prin Decretul regal din 7 mai 1985». Potrivit articolului 3 din acest decret regal, prețul de cumpărare al acțiunilor preferențiale fără drept de vot «nu poate fi mai mic de 80 % din prețul de emisiune». Prețul de 113 712 000 BEF al acțiunilor și certificatelor de participație cumpărate de grupul Beaulieu în decembrie 1996 reprezenta, potrivit Belgiei, 80 % din prețul de emisiune al acestora.

Obligația de a stabili un preț echivalent cu 80 % din prețul de emisiune este o obligație stabilită prin lege care este impusă, fără deosebire, tuturor celor care doresc să cumpere acest tip de acțiuni preferențiale.”

239 În măsura în care argumentul reclamantei este legat de faptul că decizia atacată nu ar fi fost suficient de motivată de Comisie, pe motiv că nu ar preciza motivele pentru care s-a bazat exclusiv pe valoarea nominală a portofoliului de acțiuni pe care reclamanta le-a cumpărat în 1996, fără a lua în considerare cadrul de fapt mult mai complex al acestei cauze și anume constrângerea pretinsă a fi fost suferită, trebuie să fie respins din motivele menționate la punctele 129 - 149 ale prezentei hotărâri.

240 Rezultă că nu i se poate reproșa Comisiei faptul că nu a motivat decizia atacată cu privire la acest aspect.

241 În ceea ce privește, în al doilea rând, faptul că decizia atacată nu ar explica motivele pentru care s-a baza pe data adoptării sale în ceea ce privește valoarea acțiunilor date în plată Regiunii valone în 1998 și pe data cumpărării forțate a acțiunilor și a certificatelor

de participație în cauză de către reclamantă la 18 decembrie 1996, trebuie amintit că, astfel cum rezultă din analiza efectuată la punctele 207 - 211 și 218 - 220 ale prezentei hotărâri, Comisia a motivat suficient, la considerentele 77 - 79 ale deciziei atacate, motivele pentru care, în decembrie 1996, datoria Regiunii valone față de reclamantă se ridică la suma de 113 712 000 BEF. Același lucru se aplică în ceea ce privește valoarea acțiunilor Verlipack Holding II, Comisia expunând, la considerentele 73 - 76 și 80 ale deciziei atacate, motivele pentru care, în noiembrie 1998, aceste acțiuni nu aveau nici o valoare.

242 În plus, dacă, prin acest argument, reclamanta contestă temeinicia motivării deciziei atacate, prevalându-se de constrângerea pe care pretinde că ar fi suferit-o, ar trebui ca acesta să fie respins din motivele menționate la punctele 129 - 149 ale prezentei hotărâri.

243 În ceea ce privește, în al treilea rând, presupusa lipsă de motivare în decizia atacată privind diferența de tratament între reclamantă și Heye din faptul că reclamanta ar fi fost considerată, spre deosebire de Heye, întreprinderea care a beneficiat de ajutor, trebuie amintit că au fost indicate de Comisie, în special la considerentele 73, 80 și 91, motivele pentru care reclamanta ar trebui considerată întreprinderea care a beneficiat de ajutorul în cauză.

244 În plus, situația ar fi fost diferită în ceea ce privește ajutorul de stat care a făcut obiectul Deciziei 2001/856. Într-adevăr, după cum rezultă din punctele 225 și 226 ale prezentei hotărâri, Comisia a constatat, la considerentul 108 al acestei decizii, că ajutorul trebuia să servească la recapitalizarea uzinelor de producție Ghlin și Jumet și că Heye nu era beneficiar final al ajutorului.

245 Reclamanta nu ar putea așadar reproșa Comisiei lipsa motivării pretensei diferențe de tratament între reclamantă și Heye.

246 În ceea ce privește, în cele din urmă, obiecția potrivit căreia Comisia ar fi omis să explice motivul pentru care, presupunând că ajutorul a fost acordat reclamantei, acest ajutor ar fi denaturat concurența și ar fi afectat schimburile comerciale dintre statele membre, trebuie constatat că, astfel cum rezultă din punctele 176 - 184 ale prezentei hotărâri, Comisia a expus, în special la considerentele 70 - 72 ale deciziei atacate, într-un mod suficient de clar faptele și considerentele juridice care au o importanță decisivă în economia deciziei în această privință, care să permită reclamantei și instanței comunitare să cunoască motivele pentru care Comisia a considerat că operațiunea în litigiu antrena o denaturare a concurenței și afecta comerțul în cadrul Uniunii (Hotărârea Tribunalului din 6 martie 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale și Land Nordrhein-Westfalen/Comisia, cauzele conexate T-228/99 și T-233/99, Rec., p. II-435, punctele 292 - 294).

247 Rezultă că al patrulea motiv trebuie respins.

Cu privire la cererea reclamantei de prezentare de documente

248 Reclamanta solicită ca, în cazul în care Comisia trebuie să-și mențină poziția cu privire la valoarea acțiunilor în 1996, să prezinte un raport de evaluare pentru a-și susține poziția.

249 După cum reiese din considerentele precedente, Tribunalul a putut să se pronunțe în mod util în privința acțiunii pe baza concluziilor, motivelor și argumentelor dezvoltate în cursul ședinței și în lumina documentelor depuse de părți (a se vedea, în acest sens Hotărârea Tribunalului din 19 septembrie 2001, E/Comisia, cauza T-152/00, RecFP, p. I-A-179 și II-813, punctul 86 și Hotărârea din 6 iulie 2004, Huygens/Comisia, cauza T-281/01, RecFP, p. I-A-203 și II-903, punctul 145).

250 Prin urmare, este necesar să se respingă cererea reclamantei care urmărește să i se ordone Comisiei să furnizeze documente, altele decât cele deja prezentate la cererea Tribunalului (a se vedea, în acest sens, Hotărârea E/Comisia, punctul 249 de mai sus, punctul 87 și Hotărârea Huygens/Comisia, punctul 249 de mai sus, punctul 146).

Cu privire la cheltuielile de judecată

251 În conformitate cu articolul 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată, în cazul în care s-a solicitat acest lucru de partea care a câștigat. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor efectuate de Comisie, în conformitate cu concluziile acesteia din urmă.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a cincea extinsă)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă reclamanta la plata cheltuielilor de judecată.

Vilaras

Martins Ribeiro

Dehousse

Švábý

Jürimäe

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 23 noiembrie 2006.

Grefier

Președinte

E. Coulon

M. Vilaras

